ژړېدلې اوښکه

Download from:aghalibrary.com

ناول

احمدالله مسلميار

پېژندپانه

احمدالله مسلمیار د صــــــــــاحب نور زوی د دادمحمد لمسی په
۱۳۷۷ز کال کې د پکتیا ولایت د سیدکرم ولسوالۍ
په کوسین سیمه کې زیږېدلی نوموړی یو ښه او خوش اخلاقه انسان دی
تل ورته د بریا دعا کوم .

سمیع الله اتل
کابل
دلوه ۱۴

اوښکه

په ژوند کې د خوښېوو تر څنګ کړاوونه هم شتون لري چې له ټولو انسانانو سره پېښېږي، خو دا چې زمونږ په ټولنه کې بدو دودونو ځاي نیولی نو زمونږ ټولنه د خوښېوو په نسبت له کړاوونه سره ډېره مخ ده چې له هغو بدو دودونو څخه يي يو هم د وَلور دود دی.

وَلور هغه نوم دی چې د ډېرو خلکو آرمانونه يي له خاورو سره یو کړي دي او زمونږ ځوانان يي مهاجرت ته اړ کړي دي.

زه هم له ډېر وخت نه راپه دې خوا په دې لټه کې وم چې د ټولنې ځيني بد دودونه انځور کړم تر څو په راتلونکي کې د داسې بدو دودونو مخه ونیول شي، ددې دودونو له منځه وړل د ټولنې د پرمختګ سبب کيږي.

زما دا ناول چې د « ژړېدلې اوښکه » تر نامه لاندې دی نو دا مې لومړی ناول دی، په دې ښه باوري يم چې په یاد ناول

کې به ستونزې ډېرې وي خو دا مې د بدلون لپاره يوه ښه موقع وه.
هيله لرم چې په لوستلو يې ستومانه نه شئ.

-احمدالله مسلميار

کابل

دلوه ۷

پرمختګ

احمدالله مسلميار مې د لومړي ټولګي نه ملګـری دی د یو بل
له خوی او خواصو سره ښه بلد یو نوموړی ددې تر څنګ
چې یو ښ‍ه ليکوال دی یو ښ‍ه شاعر هم دی.

د شعر په برخه کې له نوموړي سره ډېرې خوږ.ې خاطرې
لرم چې د هغو خاطرو څخه يې يوه داسې ده چې کله به زه
او هغه د بازار لور ته تلو نو په لاره کې به يې په موټرونو
ليکل شوي شعرونه په خورا مينه لوستل خو د ليکلو توان يې
نه درلوده خو د وخت په تېرېدو يې ياد ارمان هم پوره شو
چې دا بېت يې د نن سبا د شاعرۍ يو مثال دی   :

" د ونې سېورې لاندې ناست ېمه خو ونه نشته"

" جامې مې شته خو په جامو کې مې لمنه نشته"

نوموړي د ښوونځي له دورې څخه د ادبياتو له پوهنځي سره مینه درلوده او همدې مینې يې باد پوهنځي ته بربالی کړ .

د « ژړېدلې اوښکه » په ناول کې د ژوند بېلابېلې نیمګړتیاوې انځور شوې دي.

ښاغلي احمدالله مسلميار ته د « ژړېدلې اوښکه » د ناول بشپړېدو مبارکي وايم او تر څنګ يې نوموړي ته د لا برياوو او پرمختګ دعا کوم.

-فضل الله ماموند

-کابل

***

هره شپېه مې غوښتل له هغه سره واوسم هغه سره ناستې به تل خوښي راکوله

د لومړي ټولګي نه سره ملګري وو خو ملګرتیا مو د اووم ټولګي نه راپدېخوا ډېره کلکه او قوي شوه . دهغه کور زموږ د کور نه څو کوڅې هخوا ؤ او کله به چې ښوونځي ته تله نو لومړی به زموږ کوڅې ته راتله او دواړه به یو ځای ښوونځي ته سره تلو وروسته مو ملګرتیا داسې شوه چې خلکو به ګومان کاوه چې ګواکې دا دواړه سره ورونه دي. هغه له ما څخه یو کال کشر ؤ او له ډېرې مینې به یې راته د مشر کلمه کاروله هر مازدیګر به ګډ د کرکټ مېدان ته د کرکټ لوبې لپاره تلو. فرهاد په کرکټ

کې هم ښه مهارت درلود او ډېر تېز بال به یې کاوه خو زه د کرکټ په لوبې دومره نه پوهېدم که څه هم زما د کرکټ لوبې سره مینه نه وه خو د فرهاد لپاره به تلم هغه به چې کله زما په وړاندې بال کاوه نو ډېر ورو توب به یې

راغورځاوه خو د نورو هلکانو ویکټې به یې داسې غورځولې لکه د بادي ټوپک ډز چې مرغۍ له ونې راوغورځوي . د اووم ټولګي مو څو مېاشتې تېرې شوې وې زه او فرهاد د ټولګي په درېمه څوکۍ کې ناست وو اول نمره مو د ټولګي مخې ته د تورې تختې سره ودرېده او غږ یې وکړ

هلکانو راتلوونکې شنبې ورځې ته د ښوونکي ورځ ده څه کوو لمانځو یې او که نه؟

که څوک یې لمانځي نو ګوتې دې پورته کړي.

زما په ګډون ټولو ټولګیوالو ګوتې پورته کړې او هوډ یې وکړ چې د ښوونکي ورځ به لمانځي.

فرهاد چې له ښه جرأت څخه برښمن ؤ ،له څوکۍ نه پاڅېد او څو سپینې پاڼې یې له ځان سره واخیستې او د پاڼو نه یې وړې،وړې ټوټې جوړې کړې او په هره ټوټه کې یې د خوراکي توکو او د کاسو (قابونو) نومونه یې ولیکل او د لمړي قطار د څوکۍ په مېز یې هغه د کاغذ ټوټې واچولې
.

او د اول نمره نه یې پیل وکړ هر نفر به په نوبت ورتله او یوه یوه د کاغذ ټوټه به یې پورته کوله د پنځه نفرو نوبت خلاص شو.

او د شپیږم نفر نوبت راورسېد چې هغه زه ؤم لاړم د فرهاد ترڅنګ ودرېدم فرهاد هم ددې نـه مخکې چې زه د کاغذ ټوټه راواخلم په موسکي حالت یې ووېل یاالله خبر !

ما هم د کاغذ ټوټه راواخیسته چې خلاصه مې کړه په کې لیکل شوي وو " لس خوراکه کباب " ددې جملې پـه لیدلو مې زړه خواشینی شو لاړم په څوکۍ کې کېناستم او په دې فکر کې ډوب شوم چې د " لس خوراکه کبابو " روپۍ بـه له کوم ځای نه ترلاسه کوم ؟

زموږ د کورنۍ اقتصادي وضعه هم خرابـه ده قرض هم چانه نشم کولی.

فرهاد مې د اوږو نه لاس راتاو کړ ویې ښوروولم راته

ؤ یې وېل

مشره څنګه په سوچونو کې ډوب یې؟

د فرهاد دې عکس العمل سمدست لـه خیالي نړۍ نـه راوویستمه ځواب مې ورکړ

نه فرهاده کومه خبره نشته رښتیا تاته څه ووتل ؟

-هاها ۰۰۰۰ دروغجنه ! ګورې چې تـه په سوچو کې ډوب وې که ډوب نه وی نو ماته په پچه کې وتلي څیز

نه به خبر وې ښه زه خپر درته وبه یې وایم ماته پنځه قابه ووتل د وریجو قابونه.

فرهاد بیا په اوږې لاس راکېښود راته یې وویل

مشره ګوره زړه نه زړه ته لاره ده ستا حالت ماته سم نه ښکاري ځواب راکړه چې د څه لپاره سوچې شوې رښتیا د "کبابو د روپو "په اړه خو به فکر نه کوې؟

په څېره مې د دروغو موسکا راوسته ورته ومې ویل ، نه فرهاده زه همداسې یم کله چې ځانته شم نو په فکرونو کې ډوبیږم.

-ښه مقصد چې د ښوونکي د ورځې په اړه فکر ونه کړې ورور دې درسره دی.

-نه فرهاده داسې کومه خبره نه ده.

شپږم ساعت مو د انګلیسي مضمون درلوده او د انګلیسي ښوونکي مو د صنف نګرانه هم وه ، د راتلو نه څو شیبې وروسته یې وویل

زده کوونکو د ښوونکي ورځې ته ټول راشئ هسې نه چې مخ مې تور کړئ نورو صنفونو ته.

کتابونه مو خلاص کړل د کتاب یوه موضوع مو ولوستله او د رخصتۍ زنګ ووهل شو کتاب مې بکسې ته واچو او د فرهاد سره ګډ د ښوونځي نه د کور په لور روان شوم خو د تېرو ورځو په توپیر له هغه سره په لاره کې روان وم فرهاد زما له اوږو نه لاس راتاو کړ او راته یې ووېل

مشره نن داسې راته ښکاري لکه یو ګونګی مې چې څنګ کې روان وي.

د فرهاد دغو خبرو ته مې لنډ،لنډ ځوابونه ورکړل لږې خبرې مې ورسره پېل کړې هغه د تحفې د جوړولو د دوکان پته رانه وغوښته وېل یې چې چیرته جوړیږي؟

ما هم هغه ته د هغه دوکان پته ورکړه مخې ته مې وکتل زموږ کوڅه راورسېده د فرهاد نه مې مخه واخیسته لاړم کور ته ننوتم خو خیال مې بدل ؤ ټول خیال مې د د کبابو د پیرلو لپاره د روپو پیدا کول ؤ په دهلېز کې مې مور ناسته وه ، خو ما د نورو ورځو په شان خپلې مور ته سلام ډالۍ نه کړ مستقیماً ننوتم حجرې ته ، د ښوونځي جامې مې وویستې.

ویل مې چې لږه دمه به وکړم نو د توشکې په سر مې پښې وغزولې دقیقې نه وې وتې چې مور مې راغږ کړ

یاسینه زویه ! ډوډۍ ته راووځه ستا د خوښې خواړه مې پاښه کړي دي ،

که څه هم زما لوبیا ډېره خوښېده مور به مې هم زما لپاره ډېر وخت د هغې پخلی کاوه لاسونه مې ومینځل د دسترخوان ترڅنګ کېناستم خو خوراک مې د هغه تیرو ورځو په شان نه ؤ لوبیا رانه ډکه کاسه پاتې شوه مور مې راته وویل یاسینه ولې دې ډوډۍ بس کړه؟

ومې نه غوښتل چې خپل خفګان له خپلې مور سره شریک کړم بهانه مې ورته وکړه

مورې ! کله چې د ښوونځي نه راؤوتو نو ټولګیوال مې راته برګر واخیست موړ یم ځکه.

مور مې د لوبیا کاسه پورته کړه او ویې ویل ښه ځه بېګاه ته به یې وخورې غرمه مې د خوب په بهانه په حجره کې په سوچونو او فکرونو تېره کړه.

ورځ تېره شوه ماښام شو یواځې یو ماښام د ښوونکي د ورځې ترمنځ وخت پاتې وو په انګړ کې د سوپې په سر کېناستم سترګې مې اسمان کې په یوه ستوري لږېدلې نېولې وې.

مور مې راؤوته غږ یې راباندې وکړ

یاسینه زویه! مئین شوی خو به نه یې؟ څنګه ځان ته ناست یې ؟

په موسکي حالت مې ځواب ورکړ نه موري همداسې را ؤوتم

مور مې راته ووېل چې ډوډۍ ته بېا کوټې ته راځه هغه ننوته خو زه همداسې ناست ووم فکر ته مې محمد راغی . محمد زمونږ د کوڅې په سر کې د خوراکي توکو پلورنځی درلود ځان سره مې ووېل چې له هغه نه به پور وکړم خوشحاله شوم، وېل مې چې د حل لاره مې پیدا کړه . لاړم کوټې ته ننوتم د ماسختن ډوډۍ هم تیاره وه پلار مې هم د کوټې په کونج کې هماغسې ناروغ پروت وو د فلج ناروغۍ له امله له یو ځای څخه بل ځای ته نشو تللی لاسونه مې پرېمنځل او خوراک مې شروع کړ

د څو خاپونو وروسته د ښوونکي یوه خبره رایاده شوه چې ویلي وو

(د پور د اخیستلو نه مخکې د هغه د بېرته ادا کولو فکر وکړئ)

ډوډۍ مې بس کړه په دې فکر کې شوم که چېرته له محمد نه پور وکړم نو بېرته به یې څنګه ورته رسوم ؟

پورته شوم لاسونه مې پریمنځل د پلار ترخنګ لکه ګونګ هلک کېناستم مور مې له پخلنځي څخه رانئوته کوټې ته، په دسترخوان یې سترګې ولګېدې

کاسه د لوبیا څخه ډکه ورته ښکاره شوه بیا یې ماته مخ راواړوه او راته یې وویل

یاسینه زویه ! د غرمې خو دې برګر خوړلی ؤ او مور وې نو اوس دې ولې ډوډۍ ونه خوړه ناروغ خو به نه یې؟

-نه مورې !هسې موړغوندې یم ډوډۍ مې زړه ته نه کیږي.

د خوب کوټې ته لاړم ورسۍ مې خلاصه کړه پاس اسمان ته مې وکتل چې سپوږمۍ یوازې خو ستوري ډله،ډله ښکارېدل د سپوږمۍ یوازیتوب نورهم خواشینی کړم هغه مې له ځان سره تشبیه کړه د خوب په ځای کې ځملاستم له ډېرو منفي خبرو وروسته مې یوه مثبته خبره ذهن ته راغله هغه داسې وه

افف د لس خوراکه کبابو لپاره دومره خواشینی یې خلک د لکهاوو روپیو پوروړي وي په قصه کې یې نه وي.

دې خبرې مې لږ فکر ارامه کړ خو قسما قسم خبرې مې په ذهن کې تېرېدې وروسته مې د یوه ملګري خبره

رایاده شوه چې هغه به د بازار په منځ کې ډېره تکراروله هغه به داسې ډېر ویل

یاسینه ! که ټول بازار په یوه روپۍ شي خو یوه روپۍ درسره نه وي نو څه یې کوې؟

یو ساعت د ښي او چپ اړخ ته اوښتو وروسته ویده شوی وم

ویده وم یودم مې راباندې مورغږ وکړ خو ما ویل که خوب وینم په دویم غږ مې سترګې خلاصې کړې چې ومې کتل مور مې وه په لړزیدلي حالت یې راته وویل

پاڅه یاسینه ! په پلار دې د زړه حمله راغلې ژر شه د ګاونډي دروازه وټکوه او ورته ووایه چې په موټر کې مو تر روغتونه ورسوي سترګې مې ومښلې منډه مې کړل د دروازې په لور، په کوڅه کې د سپېو غوغا وه چې ومې کتل ډله سپي ولاړ دي د ګاونډي دروازې ته مې ورمنډه کړل سپیانو هم راپسې رامنډه کړل د سپیانو په لیدلو مې د خولې نه د ویرې غږ پورته شو یاد غږ دومره لوړ وو چې همغه ګاونډی مو پرې راویښ شو په کوم پسې چې زه له کوره راوتی ووم د باندې راووت په سپېو پسې یې کاڼې ګوزار کړې او وتختېدل او ماته یې وویل څه کوې یاسینه په دې نیمه شپه کې ؟

ځواب مې ورکړ

تاپسې راغلم کاکا پلار مې ناروغ دی مور مې وېل ورشه ورته ووایه چې په موټر کې مو تر روغتونه ورسوي.

ددې خبرې په اورېدلو هغه لاړ د کور دروازه یې خلاصه کړه موټر یې راوویست په ګډه مو پلار موټر ته وخیژ.وه او روغتون ته لاړو

روغتون کې مو دوه شپې تېرې کړې درېمه شپه مو کور ته راوړه مور مې راته ووېل

لاړ شه یاسینه زوېه! په پخلنځي کې مې لوبیا ګرمه کړې هغه وخوره او ویده شه بې خوبه یې ته هم.

-خو مورې پلار جان به مې شپه څنګه تیروي ؟

-هېڅ خبره نشته زوېه زه ویښه یم که څه خبره وه راپاخوم دې

ډوډی مې وخوړه د خوب کوټې ته لاړم څملاستم سهار چې راپاڅېدم لاړم د پلار خواته حالت یې ښه ؤ خو سیرون لا نیمایي پاتې وو

سهار چای مې وڅښنه د ښوونځي جامې مې په تن کړې ، په تمه وم چې فرهاد دروازه وټکوي ، ساعت ته مې وکتل د ښوونځي وخت ته مو لس دقیقې پاتې وې خو فرهاد لا راونه رسېد په فکر کې شوم چې هغه ولې رانغی لا تراوسه؟

وروسه پوی شوم چې ربښتیا د ښوونکي ورځ کې مې غیرحاظري وکړه کیدی شي رانه خفه به وي.

بکسه مې شاته واچوله ښوونځي ته روان شوم کله چې ټولګي ته ننوتم ټولګیوالو ته مې سلام ډالۍ کړ

خو چا مې سلام ته وعلیک ونه ویل په څوکۍ کې چې کله کېناستم نو فرهاد له څوکۍ نه پاڅېد او په توره تخته یې ولیکل

(بېغرته کس راغی)

ددې نه وروسته هغه د باندې ووت او تردرېم ساعته پورې رانغی په څلورم ساعت کې مې له ښوونکي نه د اوبو اجازه وغوښته او د ښوونځي انګړ ته ووتم په فرهاد مې سترګې ولږېدې

په ټال کې غلی ناست ؤ او ورو ، ورو زنږېده ورغلم تر څنګ يې ودرېدم

ترې ومې پوښتل فرهاده ولې خفه يې؟

ځواب يې راکړ

زه نه غواړم چې راتلوونکي کلونه له داسې چا سره تېر کړم چې په ملګرتيا نه پوهېږي

-فرهاده داسې کومه خبره نه ده زما پلار ناروغ وو او دوه شپې د خپل پلار سره په روغتون کې ووم

له ټال نه راښکته شو ويې وېل مشره اوس يې حالت څنګه دی؟

- الحمدالله اوس ښه دی

-مشره ما وبښه ما د ټولو ټولګيوالو په مخکې ستا بې عزتي وکړه

-نه فرهاده تاسې هم ملامت نه يئ ځکه چې خبر نه وئ،

دواړه روان شوو ټولګي ته ننوتو هغه د ټولګي مخې ته ودرېد ويې وېل

هلکانو د یاسین پلار ناروغ ؤ،هغه هم ورسره تللی وه نو ځکه د ښوونکي ورځ کې رانغی، ټولو ملګرو په ېوه غږ راغږ کړ

یاسینه الله دې پلار جان ته شفا عاجله ورکړي ، آمین مې ووېل مننه مې ترې وکړه میاشتې تېرې شوې او د پای ازموېنې مو راورسېدې د څلورو مضمونونو

ازموېنې مې په ښه توګه تېرې شوې غرمه وه چې کورته راغلم ډوډۍ مې وخوړه

له هغه وروسته مې د مهالوېش پاڼه راواخیسته په مهالوېش کې مو پنځمه ازموېنه د انګلیسي مضمون وه کتاب مې راواخیست فقط سترګې مې ورته غړولې نور مې لوستی نه شو شپه تېره شوه ازموېنې ته ناهیلی روان شوم په داسې حال کې چې فرهاد هم هغه ورځ راسره نه وو ټولګي ته په ننوتو هغه راغږ کړ

سلام یاسینه څنګه یې ؟ درس دې وېلی؟

-هو لږ ، لږ

په خندا شو ویې وېل دروغجنه ، یو کار وکړه د ازموېنې په صحنه کې زما لور ته ګوره چې نقل درکړم دا ښوونکې خلک ډېر بې پاېلو کوي

- سمه ده فرهاده الله دې پخېر تېر کړي.

ښوونکې راغله کتابونه مو ورته تسلیم کړل ازموېنه یې شروع کړه کله چې د حل وخت راغی نو زه د فرهاد پارچې ته ورنږدې شوم بو دم د ښوونکې سترګې په ما ولږېدې راغله پاڼه یې رانه واخیسته او په سور قلم یې نښاني کړه

د ټولګي نه یې په بدو الفاظو بهر کړم د ښوونځي نه د مرګ په لټه راؤوتم

په مخ مې اوښکې راجاري شوې ما هم خپله تنده پرې ماته کړه

د ښوونځي سره تم نه شوم مستقیماً کور ته لاړم کله چې کور ته ننوتم په انګړ کې مې مور مخې ته راغله ویې وېل یاسینه زویه سترګې دې ولې سرې دي؟

-هسې مورې سترګو کې مې څه شی لوېدلي وو ما هم ومښلې ځکه به سرې شوې وي

-ښه نور يې ونه مښې خرابيږي

-سمه ده مورې

لاړم کوټې ته ننوتم په مهالوېش مې سترګې ولړېدې له ډېرې غوصې له امله مې د مهالوېش پاڼه څيرې کړه

دروازه وټکېده ورغلم چې ومې کتل فرهاد ؤ لاس نه يې ونيولم او د ونې سيورې ته يې کېنولم ورته ومې وېل فرهاده د ښوونځې کيسې به نه راته کوې

ويې وېل

نه مشره زه هم ځکه راغلم چې تشويش ونکړې انشاءالله چې مرسته کوي

-سمه ده فرهاده تشويش نه کوم

-ښه مشره زه هم ځم چې پلار مې غوصه کيږي ناوخته دی

-مخې ته دې ښه

د فرهاد خبرو لړ،لړ وړتیا راوښله راتلوونکو ازموینو ته مې په خورا مینه درس ولوسته ازموینې ښې تیرې شوې یوازې د انګلیسې ازموینې ته خواشینی ووم

ورځې تیریدې هوا هم ورځ تر بلې په یخیدو وه د مور ترڅنګ ناست ووم د ماسختن ډوډۍ مو خوړله پلار مې له مور څخه وپوښتل اسمان وریځ دی که شین؟

مور مې ځواب ورکړ اسمان وریځ دی کیدی شي واوره ؤاوري

شپه تیره شوه سهار مې مور راباندې غږ وکړ

یاسینه زویه پاځیږه دومره واوره شوې چې مه کوه پوښتنه

لاړ شه هغه ګاونډي ته ووایه چې زموږ له بامه هم واوره پاکه کړي

له ځایه پاځیدم لمړی ورسۍ ته لاړم انګړ مې وکوت چې ټول په سپینه جامه پوښلی ؤ د ژمي جامې مې په تن کړې د باندې د وتو هوډ مې وکړ د وتلو نه مخکې دروازه وټکیده چې ومې کتل فرهاد ؤ د واورې په وریدو خوښ ښکاریده ترې ومې پوښتل څه کوې دومره وختي او په دې سړه هوا کې؟

لمړی یې د واورې په غونډارې وويشتلم بيا يې ځواب راکړ

راغلم تر څو واوره ويشتل وکړو

-عجيبه هلک يې دې يخ ته ګوره هاهاها......

-نه مشره ټوکه مې وکړه راغلم چې لاړ شو ښوونځي ته د ازموينو نتايج مو اعلانيږي

دې خبرې مې د واورې خوښي راڼده کړه ښوونځي ته لاړو ښوونکي مو راغله د پارچو د وېش لپاره

غږ يې وکړ

فرهاد اول نمره زده کوونکو لاسونه ورته وټکوئ

څو هلکانو ته خپلې پارچې ورسېدې خو زما نوم لا نه وه رارسيدلی څو شېبې وروسته ښوونکي غږ وکړ

ياسين

ما ګوته پورته کړه ويې ويل په ژمي کې د انګليسي کورس کې ځان شامل کړه دا واخله مشروط يې ......

پانه مې په ناهيلۍ ترې راواخيسته فرهاد مې خواته راغی مشره خفه کيږه مه مشروط يې ناکام خو نه يې

-خو فرهاده د مشروطۍ ازموېنه کې به څه کوم؟

-اسانه ده دا ښوونکي ماته معلوم دي

-هغه څنګه ؟

-نور نو پوښتني ته اړتیا نشته ته تشویش مه کوه

لاړم کور ته مور مې په لاس کې د پایلو پاڼه ولیده ویې پوښتل دا د څه پاڼه ده ؟

-مورې دا اطلاعنامه ده د ښوونځي د نتیایجو پاڼه

-ښه څوم شوې زوېه؟

که څه هم مور مې سواد نه درلود نو ما هم دروغ ورته ووېل

مورې څلورمه شمېره بریالی شوم

په تنده یې ښکل کړم ویې وېل

افرین بچېه! ته دې د مور وېاړ یې....

ورځې تېرې شوې فرهاد مې د دوکان مخې ته ولید ترې ومې پوښتل فرهاده زما د مشروطۍ ازموېنه سبا ده څه وکړم ؟

لکه چې دا ټولګی به بیا له سره وایم که څنګه؟

-نه مشره زه له ښوونکې سره غږېدلی یم سبا فقط ځان حاظر کړه نور برېالی یې.

شپه تېره شوه سهار ښوونځي ته لاړم ښوونکې مې نوم د بریالیو لست کې شامل کړ او په دې توګه مې اووم ټولګی پای ته ورسېد٠

کال تېر شو د نهم ټولګي پیلېدو ته په تمه وم ژمی وو هوا هم ډېره سړه وه مور مې بخارۍ ته لرګي راوړل بخارۍ کې یې اور بل کړ راغله زما ترڅنګ کېناسته او راته ویې وېل

یاسینه زوبه په کور کې بوازې ینځه زره افغانۍ پاتې دي او سبا دې پلار هم ډاکټر ته بیابو هغه هم کېدی شي هلته مصرف شي نو که تا هم کوم کار ځان ته پیدا وی نو ډېره به ښه وه

ورته ومې وېل

موريې نو زه به کوم کار ترسره کړم ماته خو کوم کار زده هم نه دی؟

مور مې لاړه لـه دهلېز نـه يې لـه ځان سره د بوټانو بورس او رنګ راوړل او ماته يې وويل

زوېه! ماته ځير شه چې زه ستا بوټان څنګه رنګوم

خبرې مې ورپرې کړه

موريې بوټان خو رنګولی شم

-نو بيا مه وايه چې زما کوم کار نه دی زده

-ښه سمده موريې زه ځم سر له نن نه دا کار شروع کوم

-کېنه زوېه سر له سبا به دا کار شروع کړې

ورځ تېره شوه ماسختن مې د بوټانو د رنـګ توکي په خالته کې واچول او په مېخ کې مې راځوړند کړل

سهار چې له خوبه راپاڅېدم لاړم اودس مې وکړ لمونځ مې وکړ مور مې چای راواخيست چای مو وڅکه د ګاونډي په موټر کې روغتون ته لاړو پلار او مور مې روغتون ته ننوتل زه د بازار په لور روان شوم هلته په ګرځېدلو ستړی شوم لاړم د يو دوکان ترخنګ مې ډډه ووهله په دوکان کې په لوړ غږ دغه سندره چالانه وه:

غریبي ده ، غریبي ده

له غم ډکه زنده ګي ده ....

دې سندرې مې په مخ مړې ، مړې اوښکې راروانې کړې

له سترګو مې اوښکې جاري وې ناڅاپه مې پو سړی څنګ ته راغی بوټان یې له پښو راوباسل او ماته یې راکړل ویې وېل

ګله دا بوټان رنګ کړه، بوټان مې راواخیستل بوټان تک تور رنګ شوي وو پاک ستره وو ورته ومې وېل

کاکا بوټان خو دې رنګ دي نو بیا یې ولې رنګوې ؟

سړي ټینګار وکړ چې ته زما بوټان رنګ کړه بیا یې درته وایم

بوټان مې رنګ کړل سړي هم په پښو کړل له جیبه یې لس افغانۍ راؤویستې ماته یې راکړې

ویې وېل

که چېرته مې پیسې بې له دې چې ته مې بوټان رنګ کړې درکړې وی نو ته به بیا په مفته پیسو اموخته شوی وی او کېدی شي چې سوال ته دې مخه کړې وای

نو ځکه مې دا کار ؤ نه کړ الله پامان

سړی روان شو زما دعاګانې ورپسې شوې لس ګون مې په جېب کې واچو او د هغه خبرې مې زړه ته وسپارلې پاڅېدم د سړک په غاړه روان شوم پودم پو دوکاندار راباندې غږ کړ

هلکه راشه دا بوټان خو مې رنګ کړه لاړم بوټان مې ورته رنګ کړل پیسې یې راکړې روان شوم د لمر سترګه ورو، ورو غرونو پټوله کېناستم له جېب نه مې روپۍ راؤویستې ومې شمېرلې پو نیم سل روپۍ وې د پلار لپاره مې په لږو روپو مڼې راواخیستې کور ته روان شوم کور ته په ننوتو مې مور ته سلام ډالی کړ خو ځواب یې رانکړ بیا مې وویل

سلام مورې

ویې ویل

وعلیکم زوېه لاړ شه دې بلې کوټې کې مې بخارۍ کې اور اچولی

-ولې هغې کوټه کې مورې

-زوېه هلته دې پلار ويده دی ما وېل زموږ په خبرو راوېښ نه شي

لاړم د بخارۍ ترڅنګ مې ځان ګرم کړ مور مې هم راغله راسره کېناسته خو د مور ژبه مې د نورو ورځو په توپير ګونګه ښکارېده سترګې يې هم د انار د اوبو په شان سرې وې ترې ومې پوښتل ولې خواشينې يې موري څه خبره ده ؟

-زوېه سترې يم خواشينې نه يم

-ښه مورې ډاکټرانو څه وېل پلار مې اوس ښه دی؟

مور مې په دې ځواب کې ځنډ وکړ

بيا مې ورته ووېل مورې ډاکټرانو څه وېل؟

- وېل يې چې اوس ښه دی

- مورې هغه منې مې پلار جان ته راوړې دې چې راپاڅېږ ور يې کړه چې ويې خوري

مور مې ترڅنګ ناسته وه خو ما وېل که له ځان سره غږېږم پاڅېدم بلې کوټې ته روان شوم چې د پلار حالت مې وګورم مور مې راغږ

چېرته ځې زوېه؟

- ځم پلارجان مې ګورم

-زوېه هغه اوس ویده شو

بېرته کېناستم څو شېبې وروسته دروازه وټکېده روان شوم چې دروازه خلاصه کړم

مور مې راغږ کړ

زوېه زه یې خلاصوم

په شک کې ولوېدم چې نن ولې هر څه بدل ښکاري مور مې راته ووېل

ته راونوځې د ګاونډ ښځې راغلې

-نو مورې هغه په دې شپه کې څه کوي ؟

مور مې زما پوښتنه بې ځوابه پرېښوده ووتله دروازه یې خلاصه کړه د ګاونډ د ښځو په را ننوتو په انګړ کې ویر شروع شو منډه مې کړل د پلار څنګ ته لاړم د پلار د مخ نه مې څادر پورته کړ چې ومې کتل زنه یې په سپینه

ټوټه ټړل شوي ده مور ته مي ورمنده کړل په لوړ غږ مي ووېل

موري دا هر څه دروغ دي مورې ، مورې ،مورې.......

مور مي په انګړ کې غورځېدلي پرته وه د ګاونډ ښځو يې په سر لمده ټوټه هخوا دېخوا کوله د کلي خلک راغلل خو زما په لېدو به يې په ژړا شروع وکړه شپه مي په ژړا تېره کړه جامې مې په اوښکو داسې لتې پټې وې لکه باران چې لمدې کړې وي شاوخوا يوه بجه وه د حجرې نه ېو سپين ګيري سړي غږ وکړ

چې مړی راباسو د جنازې وخت دی خو ما کټ داسې کلک نيولی ؤ لکه ماشوم چې د خپلې مور لمنه په کوچنيوالي کې نيولې وي

کوټې ته څو تنه راننوتل د کټ ترخنګ راغلل د پورته کولو نه مخکې يې زه له کوټې نه وويستم بېرته مې کوټې ته منډه کړل

کوټه کې مې ېوازې د پلار څادر تر سترګو شو انګړ ته ووتم ښځې په ژړا سر وې له کوره ووتم د جومات په

لور مې منډه کړه تر پلارجان پورې ورسېدم د پلار لـه مخ نه مې کڅوړه لرې کړه

پلارجان،پلارجان نارې مې پرې وکړې خو غږ يې نه راته کاوه

ملا د جنازې لمونځ ورکړ خلکو مې پلارجان راواخيست او امبولانس موټر ته يې وخېژوه

زه يې هم ترخنګ کېناستم په لاره کې مې فقط مړې،مړې اوښکې د پلارجان په مخ توېولې هديره راورسېده خلکو مې پلارجان واخيست د کيندل شوي قبر خواته يې وېوړ.

زه هم ورښکته شوم خو خلکو د قبر خواته نه پرېښودلم هر چا مې مخه نيوله ېوازې مې ژړا لـه وسه پوره وه پلارجان يې په قبر کې ښکته کړ خلکو يې په سر خاورې ورواړولې ملا دعا وکړه خلک روان شول خو زه تر ماښامه د پلار جان د قبر ترخنګ ناست ووم دا نارې مې وهلې پلاره ته نه يې مړ دا هر څه دروغ دي پلاره! پلاره! پلاررر......

ماښام کور ته راغلم په کوټه کې د ګاونډ ښځې ناستې وې او زما مور ته يې د ډاډ خبرې کولې زه هم د کور بلې کوټې ته ننوتم د هندارې مخ ته ودريدم سترګې مې

د ډيري ژړا له امله د د انګار په شان ښکاريدې لـه ځـان سره په خبرو بوښت شوم خبـرې مـې د ژړا د پيل سـره بندې شوې د ژړا غږ ښځو واورېد ، ور خـلاص شو ومې کتل ترور مې وه راغله په ټکرې يې زما اوښکې وچې کړې او د مخکې وختونو کيسې يې راتـه شروع کړې خو زه همغسې پـه سلګو سر ووم ژړا مـې نـه ودرېده

ترور مې هم يودم زما په ليدو ژړا شروع کړه د ترور ليدلو مـې د ژړا غږ نـور هم لوړ کړ د بلـې کـوټې نـه د ګاونډ ښځې راغلې او زموږ د ژړا د ختمولو هڅې يې کولې خو موږ دواړو همغسې پـه ژړا سر وو شيبې وروسته په کوټه داسې وير شروع شو چې د هر چا لـه سترګو به د اوښکو څپې راروانې وې يودم کوټې ته يوه ښځه راننوته غږ يې کړ

ژر راشئ د ياسين مور بې هوښه شوه د ښځو نه مخکې مې منډه کړل پـه مور مـې سترګې ولږېدې غږونـه مـې پرې کول خو ځواب يې نه راکوه

ماما مې راغی زما مور يې موټر تـه پورتـه کړه روغتون ته يې بوتوه زه هم موټر ته پورته شوم خو ماما مې له موټر څخه راښکته کړم هغوئ لاړل روغتون ته

د دروازې مخې ته ناست ووم ژړل مې یودم مې چا په سر لاس راکېښود پورته مې وکتل فرهاد وو غاړه یې راکړه راته ویې ویل

مشره زه یم درسره ژاړه مه دا ژوند دی

خو د فرهاد خبرو راباندې هیڅ اثر ونه کړ هغه هم راسره ژړا شروع کړه

د فرهاد پلار مې څنګ ته راغی ښکل یې کړم ډاډ یې راکړ فرهاد ته یې ووېل

زویه ته له یاسین سره نن شپه همدلته پاتې شه هغه لاړ او فرهاد مې په څنګ کې ناست وو کور ته ننوتو فرهاد کیسې راواخیستې لږ ، لږ مې فکر ورسره بدل شو

شپه اخري برخې ته رسیدلې وه زه او فرهاد همداسې ویښ ناست وو د موټر غږ مې غوږو ته راغی

د باندې ووتم ومې کتل ماما مې وو د مور پوښتنه مې ترې وکړه ځواب یې رانکړ په بیړه کور ته ننوته

زه هم ورپسې ورننوتم بیا مې ترې وپوښتل مور مې څنګه ده؟

-ښه ده

ماما مې ډېر مصروف ښکارېد په موبایل کې یې اړیکې نیولې خو له مانه لرې ولاړ وو غږ یې نه راته څو شیبې وروسته موټر ته پورته شو ما هم ورمنډه کړه

غوښتل مې چې روغتون ته ورسره لاړ شم خو ویې ویل چې مه ځه لږ وروسته موږ بیرته راځو مور دې هم راولم کور ته ننوتم له فرهاد سره کیناستم فرهاد وپوښتل

څه یې ویل مور دې څنګه وه ؟

- ماما مې وېل چې اوس ښه ده شکر

د سهار اذان وشو د لمانځه نه وروسته د کلي سپین ږیري د ملا سره ګډ راغلل ما هم د حجرې ور

ورته خلاص کړ د ناستي وروسته یې د جنازي خبرې شروع کړه چا وېل لس بجې ښه وخت دی

چا وېل د غرمې لمانځه نه وروسته به یې جنازه وکړو خو زه نه پوهېدم چې څوک یادوي ؟ څوک مړه شوي؟ د چا جنازه کوي؟

له ملا صاحب نه مې پوښتنه وکړه ملا صاحب څوک مړه شوي ؟

خبره یې راپرې کړه

ویې وېل

ورشه یاسینه ګیلاس کې اوبه راوړه درملو پسې یې څکم

لاړم اوبه مې راوړې

خو د ملا صاحب له جېب څخه ګولۍ نه راوتلې اوبه همالته ایښې وې زړه مې طاقت نه کولو له بل سپین ږیري مې پوښتنه وکړه

کاکا تاسې د چا د جنازې په اړه غږیدلئ؟

-ځوانه د جومات نه هغه غاړې ته په ېو کور کې مړی شوی د هغه په اړه غږیدو.

په فکر کې مې خبره راپیدا شوه چې دوئ نو بیا دلته څنګه راغلل خو د هغه مړي کور ته به ورغلي وو کنه،

له څه ځنډ وروسته مې تشویش له منځه لاړ ومې ویل کیدی شي د غمشریکي لپاره نن هم راغلي وي د لمر سترګه راښکاره شوه خو ېو ځل بیا یې له ځان سره

د زیري پر ځای خواشینوونکی خبر راوړ موټر ودرېد د موټر د ودرېدو سره سم په کور کې یو ځل بیا د ویر غږ پورته شو

له حجرې نه ووتم په ترور مې سترګې ولږیدې دیوال ته یې ډډه لګولې وه په مخ یې د اوښکو څپې راروانې وې

ترې ومې پوښتل تروري ولې ژاړې په مور خو بـه مې څه نه وي شوي؟

-نه یاسینه زویه پرون نه هغه بل پرون دا وخت چې زه راغلې ووم ستا پلار ژوندی ؤ نو ځکه راته ژړا راغله

د ترور خبرو او د هغې ژړا په ما هم بده اغېزه وکړه په ځمکه ولوېدم په ځان نـه ووم سترګې مـې خلاصـې کړې پـه روغتون کـې ووم چـې ومـې کتل تـرور مـې سر تـه ولاړه ده ترې ومې پوښتل مور مې چیرته ده ؟

- زویـه هغـه لږ. ناروغـه وه نـو دا درې شپې زه دلتـه درسره وم

-ښه د مور حالت خو به مې ښه وو اوس ؟

-هو اوس ښه ده اندیښنه مه کوه

ماما مې راغی له روغتون نه د کور په لور روان شوو کلـه چې کور تـه ننوتو نو پـه کور کـې د ګاونډ او د خپلوانو ښځې ښکارېدې خو په مورجانې مې سترګې نـه لږېدې

اندیښنـه کـې شـوم چـې دا مـور مـې چیرتـه ده بیـا مـې وپوښتل تروري مور مې چیرتـه ده؟

-هغه دې ماما کلي ته بوتوه وېل يې چې لږ به يې فکر بدل شي

ددې خبرې په اوریدو مې زړه خواشيني شو ومې غوښتل د پلار ته لاړ شم د هديرې په لور روان شوم په لاره روان ووم او مړې ، مړې اوښکې مې له سترګو توېولې

دې خبرې زوروړلم چې زه مې مور يوازې پرېښودم او هغه کلي ته لاړه په سوچو او فکرونه کې ووم په لاره باندې هيڅ پوی نشوم چې مخ ته مې وکتل هديرې ته لږ لار پاتې وه هديرې ته ورسېدم د پلار د قبر ترڅنګ کېناستم داسې غږونه مې پرې وکړل پلارجانه تانه هم يوازې پرېښودم مور مې هم رانه کلي ته لاړه

اوس به مې زه د پلار او مور مينه په چا ماتوم ؟

بار ،بار مې دا خبره تکراروله خو دويم غږ مې غوږو ته نه راتله يوازې له ما سره ژړا مله وه سر مې پورته کړ ښي اړخ ته مې وکتل سترګې مې په نوي قبر باندې ولږېدې پاڅېدم د نوي جوړ شوي قبر خواته ورغلم چې ومې کتل

د قبر په يوې خوا د کاشۍ په ډبرې ليکل شوي

(فلانۍ د فلاني لور د فلاني میرمن او د یاسین مور چې د یاد کال په یاده نیټه په حق ورسیده   اناالله واناالیه راجعون)

د لیک د لوستلو وروسته مې په هدیره کې دا ناري شروع کړې

مورې ! پلاره ! زه مو چاته پریښودم؟

مورې ! پلاره ! زه مو چاته پریښودم؟

پاڅیدم د مور او پلار د قبرونو په منځ کې کیناستم یو ځل مې د مور او بل ځل مې د پلار نامه په ژړیدلي حالت اخیسته خو د مور او پلار له قبرونو کوم غږ نه راوته

هغه مور چې زه به یې لږ خفګان ته هم نه پرېښودلم په هغه ورځ یې ماته هیڅ د ډاډ خبره ونکړه سر مې ښکته کړ یو ځل مې د مور د قبر خاوره ښکل کړه او بیا مې د پلار او په ژړیدلي حالت مې کور ته حرکت وکړ د خو قدمونه اخیستلو وروسته به ودرېدم او یو ځل به مې شاته وکتل او سلګۍ به مې وکړې.

ماښام اذانونه کېدل چې کورته ورسېدم د پلار کوټې ته ننوتم په هغه کوټه کې يوازې د مور او پلار

يادونه ښکارېدل خو په خپله نه ول هغه ځای چې تل به مې له مور سره په خبرو کولو په کې بوخت ووم په هغه ورځ مې په هغه ځای کې د خبرو په ځای ژړا کوله ساعت تېر شو کوټې ته مې ترور راننوته په لاسو کې يې دسترخوان او د خواړو کاسه وه دسترخوان يې زما مخې ته ښور کړ راغله ترځنګ مې کېناسته خبرې يې داسې پېل کړې

ډوډۍ وخوره ياسينه زويه!

خفه کېږه مه سر له سبا به له ما سره ژوند کوې زه دې هم د مور په شان يم شپه تېره شوه سهار شو د کور سامانونه مو راټول کړل ماما مې يو مازدا ډوله موټر رادربس کړ د کور سامانونه يې ورپورته کړل کله چې د کور سامانونه خلاص شول نو د مور کوټې ته ننوتم کوټې کې راته د مور او پلار خبرې رايادې شوې د ماما غږ مې غوږو ته راغی وېل يې

چې ياسينه راځه چې ځو سامان خلاص شو دروازه بندوم ، د کوټې نه په ژړا ووتم له دهلېز نه مې يو ځل خپلې د خوب کوټې ته سر ورښکاره کړ راؤوتم د کور

دروازه مې بنده کړه کیلي مې د کور خاوند ته ورکړه له ګاونډیانو مې مخه ښه واخیسته لاړو د ترور کور ته ورسېدو که څه هم ترور مې په هغه ښوونځي کې چې زه ووم ښوونکې وه خو بیا هم له اقتصادي ستونزو سره مخ ول او یو غریبانه کور یې په کرایه نیولی ؤ سامان مو ښکته کړ ترور مې یوه کوټه زما لپاره فرش کړه راته یې ووېل

یاسینه! دې کوټې کې نور خپل درس وایه او خوب کوه شپه راغله ډوډۍ مې وخوړه لاړم هغه کوټې ته چې ترور مې راته ویلي وو چې دلته نور درس وایه او خوب کوه خو کله چې ننوتم د درس او خوب په ځای مې په هغه ځای کې ژړا شروع کړه تر سهاره مې خوب ونه کړ د مور او پلار یاد دردولم او په ژړا سر ووم شپه تېره شوه سهار مې ترور رانه وپوښتل

خوب دې وکړ یاسینه؟ ساړه خو به دې نه وي شوي ؟

-هو خوب مې وکړ نه ساړه مې نه دي شوي

د ژمي شپه ورځې وې تیرېدې خو له غمونو ډکې ورځې وې د پلار د وفات مې جمعه او د مور د وفات مې اتمه ورځې تېرې شوې د ترور مېړه مې ماښام له ځان سره ښه ډېره سودا راوړه له ترور نه مې وپوښتل

دا دومره سودا د څه لپاره ؟

-یاسینه سبا یو کوچنی ختم کوم ستا پلار او مور پسې

د ترور په دې کار مې ځان یوازې احساس نه کړ خوښ شوم سهار وختي د ګاونډ ښځې کور ته راغلې او له ترور سره مې په پخلنځي کې بوختې شوې لږ وروسته مې ماما هم راغی راغږ یې کړ

یاسینه! د کوټې ور خلاص کړه او ښځو تهووایه چې انګړ ته راونوځي قاري صاحبان راغلل

لاړم د کوټې ور مې خلاص کړ ترور ته مې غږ ور وکړ خو له غږ وروسته مې ځنګ ته د ترور په ځای یوه جینۍ راغله چې ډیره ښکلې وه د تاثیر لاندې راغلم په لړزیدلي حالت مې ورته ووېل

د باندې راونوځئ قاري صاحبان راغلل لاړم د باندې قاري صاحبانو ته مې ښه راغلاست ووایه ننوتل کوټې ته سیپارې یې په هر نفر وویشلې ما هم یوه سیپاره راواخیسته تلاوت مې شروع کړ سیپاره مې نیمایي ته

لا نه وه رسولې د کوټې ور وټکېده ماما مې غږ کړ

ورشه یاسینه!

له کوټې ووتم چې ومې کتل ترور مې وه راته یې ووېل

یاسینه ډوډۍ خو تېاره ده څه وکړو راوړو یې؟

-نه لا تراوسه د ځینو سیپارې نیمایي پاتې دي

-ښه چې کله مو ډوډۍ وړله ته دلته ودرېږه تر دې ځایه یې فاطمه راوړي سمه ده؟

-سمه ده ترورې

ترور مې لاړه خو زه څو شېبې هلته ودرېدم په فکر کې ډوب شوم دا فاطمه څوک ده ؟

دا نوم مې نوی واورېد زموږ په خپلوانو کې د فاطمې په نامه څوک نه وه لاړم کوټې ته ننوتم سیپاره مې راواخیسته تلاوت مې شروع کړ څو شیبې وروسته ملا صاحب غږ وکړ یاسینه څومره پاتې ده ؟

-درې رکوع مولوي صاحب

-ښه دلته یې راوړه چې زه یې ولولم ته لاړ شه لږه مالګه او بوره د دم کولو لپاره راوړه

ددې خبرې وروسته مې ماما ته ور وکتل غوصه ښکارېده پوی شوم چې ماته غوصه دی چې ولې مې لاتراوسه مالګه او بوره د دم لپاره نه دي راوړي ووتم ترور ته مې ورغږ کړ

ترور مې راغله ویې پوښتل

سیپارې خلاصې شوې؟ ډوډۍ راوړو؟

-نه مالګه راکړه د دم کولو لپاره

-وای ربښتیا هغه خو زما له یاده وتلې وه

لاړه د مالګې ،بورې او لـه چاکلیټو ډک قـاب یـې راوړ را یـې کړ او ورتـه ومـې وېل تـرورې ډوډۍ هم نـوره چمتو کړئ او زه به دلته ولاړ یم تر دې ځایه یې راوړئ

- ښه سمه ده

لاړم کـوټې تـه ننوتم قـاب مـې د مـلا صـاحب مخـې تـه کېښـود څـو شـیبې وروسـته یـې ختمانـه شـروع کـړه لـه ختمـانې وروسـته مـې قـاب پـه ټولـو وګرځـاوه مامـا مـې راغږ کړ

ورشـه یاسینه د سترخوان شیان راوړه زه دلتـه یم لاړم غږ مې وکړ ترورې ډوډۍ را اخلئ

لـه غږ وروسـته مـې بیـا ترڅنـګ همغـه مخکینـۍ جینـۍ راغله او دسترخوان یـې راتـه راکړ مـا مـې هم مامـا تـه ورکړ او په کوټه کې یې ښور کړ وروسته مې د هغې له لاسو نه نور قابونه راواخیستل خو په وروستي ځل مـې چې کله ترې پطنوس اخیسته پطنوس مې له لاسـه ولوېد

او خواږه په ځمکه تیت او پرک شول هغې هم راتـه د ملنډې په شکل ووېل

کوچنی خو نه یې غټ سړی یې!!!!!!

هغه لاړه او نور قابونه یې له خوړو ډک کړل نور توکي خـلاص شول زه هم لاړم د ماما ترخنـګ مـې کېناستم خوراک مې شروع کړ په کوټه کې ناستو کسانو په خپلو منځو کې خبرې اترې کولې او زه له دې خبرې سره

سر وم

کوچنی خو نه یې غټ سړی یې....

ټولو ډوډۍ وخوړه دعا مو وکړه ماما مې قاري صاحبان تر دروازې بدرګه کړل او رانـنوت زما ترخنګ کېناست ټوکې یې راسره شروع کړې

یاسینه ډېر شرم دی د جینۍ مخکې درنه پطنوس ولوېد

اوس به په تا فاطمې بنې کیسې شروع کړې وي

ماما مې د فکر بدلولو لپاره داسې کیسې کولې خو زه په خپلې خیالي نړۍ کې ډوب ووم

ټوله ورځ مې د فاطمې له نامې سره تېره کړه شپه مـې هم په همدې ډول وه خوب کې هم له هغې سره په چکر

تللی ووم خو کله چې له خوبه راپاڅېدم چار چاپېره مې تش دېوالونه تر سترګو کېدل

د سهار چای مې څکلو چې موبایل ته مې زنګ راغی ومې کاته فرهاد وو او رانه یې وغوښتل چې د باندې ورشم چای مې وڅکه لاړم د کوڅې سر کې فرهاد ولاړ وو ورغلم روغبړ مو سره وکړ فرهاد راته ووېل

څه چې ځو

ترې ومې پوښتل چېرته ځو؟

-ځو د بازار لور ته

روان شوو په لاره کې فرهاد راپاده کړه

یاسینه دې نږدې ورځو کې ښوونځی هم پیلیږي د ښوونځي لپاره دې جامې اخیستې ؟

- نه لاتراوسه مې نه دي اخیستې خو اخلم یې

-ښه یاسینه! ما هم نه دي اخیستې دواړه به یې واخلو

په خبرو خبرو بازار ته ورسېدو فرهاد یو دوکان ته ننوته چې له قسما قسمه پطلونونو او یخنقاقونو ډک وو زه هم ورننوتم یو پطلون ته یې لاس ونیو

ویې پوښتل

یاسینه هغه ښه نه دی؟

- نه پوهېږم خپل زوق ته دې ګوره

- څه پو ځان ته خو یې نه اخلم دوه دانې اخلم یو ستا لپاره یو د ځان لپاره

- نه زه یې بله ورځ اخلم

فرهاد رنګارنګ پطلونونه راواخیستل ماته یې یو راکړ ویې ویل

یاسینه دا ماته ښه ښکاري

- هو

هغه په دوکاندارغږ وکړ کاکا دې رنګ کې دوه دانې راواخله

سودا مو واخیستله له دوکان نه راؤوتلو په بازار کې مو د ښوونځي نور توکي هم واخیستل فرهاد وویل

راځه یاسینه څه وخورو زه خو وږی شوم

یو هوټل ته ننوتو خوراک مو وکړ فرهاد هم داسې پیسې مصرفولې لکه په هوټل کې چې په نڅاګر څوک روپۍ شیندي خو زما یې دا عادت خوښ نه وو د بازار نه د

کور په لور روان شوو تقریباً دوه بجې کور تـه ورسیدم ننوتم د ترور کوټې ته چې ومې کتل د ترور ترڅنګ مې یوه جینۍ ناسته ده چې په لاس کې یې قلم او مخې ته یې کتابچـه پرتـه ده بېرتـه ووتم تـرور مـې راپسـې غږ وکړ یاسینه! خپلـې کـوټې تـه لاړ شـه زه هم درځم تـرور مـې راغله زما په لاس کې یې خالته ولیده پوښتنه یې وکړه

دا خالته کې څه دي؟

- د ښوونځي جامې دي ملګري مې راته واخیستې

- ښـه الله دې خوشـحاله کړي تـه صبر زه درتـه ډوډۍ راوړم

- نه ترور ډوډۍ مو په بازار کې وخوړه

-ښـه تـه دې لمونځ وکړه او ویده شـه زه فاطمې تـه لږ درس ښایم

-سمه ده

د ترور د تلو وروسته مې بیا په فکر کې د فاطمې نـامې ځای ونیو پاڅېدم لمونځ مې وکړ د لمانځه وروسته مې د ترور او د فاطمې خبرې تر غوږ شوې د ورسـۍ خواتـه لاړم پرده مې لږ کش کړه او پټ ، پټ مـې د انګړ لـور

ته کتل څو شېبې وروسته مې فاطمه د سترګو ښکار شوه د فاطمې په لیدو مې په زړه کې د مینې څړیکه وشوه

فکر کې مې دې خبرې ځای ونیو

یاسینه لکه چې دې جینۍ دې زړه پټ کړ

له څو شیبو وروسته مې ووېل

نه یاسینه پام دومره ژر به په چا زړه نه بابلې

ورځ تېره شو د لمر سترګه هم دنګو غرونو پټه کړه په اسمان کې د ستورو ځلا راښکاره شوه

له ډوډۍ خوړلو وروسته خپلې د خوب کوټې ته لاړم د خوب په ځای کې څملاستم او د فاطمې له یادونو سره په خبرو بوخت شوم د سبا لیدلو لپاره راباندې شپه دومره اوږده شوه چې فکر مې کاوه ما وېل کې نن د یلدا شپه ده

په ځای کې ښې او چپ اړخ ته اوښتم خو خوب نه راتله وروسته له ډېرو سوچونو په ځان نه ووم پوی ویده شوی وم له خوبه چې کله راپاڅېدم نو خوښ ښکارېدم هغه ځکه چې نور د فاطمې لیدلو ته بوازې څو ساعته وخت پاتې وو سهار چای مې وڅښه د باندې وتلو هوډ مې وکړ له وتلو نه مخکې مې ترور راباندې غږ وکړ

یاسینه راشه او دا قابونه د فاطمې دوئ کره وېسه د ختم په ورځ مې راوړي وو

ورغلم قابونه مې راواخیستل د باندې روان شوم ډار او خوښي مې دواړه په زړه کې ول خوښ په دې ووم چې کېدی شي د هغې دیدن وکړم ډارېدم ځکه چې کومه غلتي رانه ونشي د هغې بلې ورځې په شان

د فاطمې دوئ کور ته ورسېدم دروازه مې وټکوله

په لومړي ځل څوک راونه وتل بیا مې دروازه وټکوله د څو شیبو وروسته غږ وشو څوک یئ؟

غږ دومره خوږ راباندې ولږېد چې خوږوالي یې رانه د زه یم کلمه هیره کړه

غږ مې وکړ زه یم یاسین

دروازه خلاصه شوه چې ومې کتل فاطمه وه د خبرو کولو پرته مې قابونه ورته وسپارل او روان شوم په لاره کې مې دا خبره ذهن ته راغله چې هغې ولې دروازه خلاصه کړه په داسې حال کې چا ما نوم هم ورته واخیست چې یاسین یم

فکر مې کولو چې کېدی شي په دې کې هم څه خبره وي خو زه خبر وروسته به معلومه شي

د غرمې ډوډۍ وروسته جومات تـه لاړم کلـه چې بېرتـه راوګرځېدم ګورم چې فاطمه په کوڅه کې راروانه ده لېږ وروسته زه د ترور کور ته نږدې شوم هغه هم تر ما لږ لرې وه د کور دروازه مې وټکوله تـرور مـې غږ وکړ څوک يئ؟

-ياسين يم

-صبر درغلم

شاته مې وکتل فاطمه هم ولاړه وه او ددې پـه انتظـار وه چې زه نه ننوځم ترور مې دروازه خلاصه کړه کور تـه ننوتم څو شيبې وروسته فاطمه هم راننوته تـرور مـې پـه لـوړ غږ وويل څنګه داسـې د مئينـانو غونـډې دواړه يو ځای راغلئ

وشرمېدم ژر خپلې کوټې ته ننوتم ساعت تېر شو د تېرې ورځې په شان مې بېا د ورسۍ له يو کونج نه پرده کش کړه او پټ ، پټ مې د فاطمې لور ته کتل پـه دې وخت کې مې يو ځل د ترور سترګې راباندې ولږېدې موسکۍ شوه ژر مې پرده کش کړه او پـه توشـکه کېناستم ووتـم مازديګر مې د باندې تېر کړ د ماښام چې کلـه کـور تـه راغلم نو د ترور نه مې په بېلا بېلو بهانو ځان خلاصوه د ماسختن ډوډۍ مو خوړله يودم مې ترور خبره وکړه

سړیه ! خبر یې ؟

-نه د څه شي نه؟

-یاسین مئین شوی

-ښه ځکه دا څو ورځې داسې غلی ، غلی ګرځي

خبره مې ورپرې کړه نه داسې کومه خبره نه ده په مور او پلار پسې خفه بې ځکه غلی بې

لاړم د خوب کوټې ته او د ترور د خبرو دلاسه راته بیا خوب نه راتله

څو ورځې تېرې شوې خو فاطمه مې ونه لیده غوښتل مې چې د ترور شک مې ورک کړم د غرمې ډوډۍ وروسته به د باندې وتم باندې ولاړ ووم فرهاد مې تر سترګو شو غږ مې پرې وکړ

راغـــی روغبـــړ وروســـته یـــې راتـــه ووېـــل مشره سبا د نوي کال ورځ ده چېرته چکر ته نه ځو؟

- نـــه فرهـــاده د نـــوروز ورځ لمانځـــل حـــرام دي

- هاهـــا مـــلا صـــاحب پـــوهېږم ټوکـــه مـــې وکـــړه

یو ساعت مې له فرهاد سره تېر کړ خدای پاماني مې ترې واخیسته کور ته لاړم کور ته په ننوتو مې ترور

راغـــلــــــــــــــــــــــــــــــــــــــه
راغـــــــــــــــــــــــــږ کــــــــــــــــــــــــــړ
مئینـــــــــــــه چېرتـــــــــــــه تللـــــــــــــی وې؟
د مئین کلمې په اورېدو خواشینی شوم له لږ ځنډ وروسته
مـــــــــــــې ځـــــــــــــواب ورکــــــــــــــــړ
تـــــــروري لـــــــه ټولګیـــــــوال ســـــــره ووم
- ښــه دا څــو ورځــې دې د یــو چــا دیــدن هیــر کــړی
هاهاهـــا...
ترور سره مې بله خبره ونه کړه لاړم کوټې ته ننوتم او
پـه دې خواشـنی ووم چـې تـرور مـې ولـې رابانـدې خبـره
شـــــوه هغـــــه بـــــه اوس ټـــــول خبـــــر کـــــړي
ماښام مې هم په هغه کوټه کې تېر کړ ماسختن مې ترور
راغلـــه
لــه راتلــو ســره ســم یــې پــه خندېــدلې لهجــه ووېــل
مئینــه ځانتــه ، ځانتــه مــه کېنــه ســوچونه بــه دربانــدې بــده
اغېـــــــــــــــــــــــــــزه وکـــــــــــــــــــــــــړي
خبـره مـې ورپـرې کـړه پـه حالـت کـې مـې لـږ بـدلون
راووســــــــــــــت ومــــــــــــــې وېـــــــــــــــل
تروري دا تاسې څنګه خبرې کوئ؟ ټوکې خو داسې نه
وي
- هاهاهـــــا ټوکـــــه نـــــه کـــــوم راځـــــه ډوډۍ تېـــــاره ده
- تـــروري مـــوږ بـــم خـــواږه مـــې زړه تـــه نـــه کېـــږي

- هاها یاسینه ستا د حالت د بدلون لپاره مې داسې خبرې کولې

ددې خبرې په اورېدو خوښ شوم او لاړم بلې خونې ته او ترور مې ډوډۍ راوړه له لمونځ کولو وروسته د خوب ځای کې څملاستم خو د فاطمې نه لیدلو مې له سترګو څخه لږ. ،لږ د خوب څپې لرې کولې او په دې لټه کې ووم چې کله به یې وینم

په ځان نه ووم ویده شوی ووم خو د لیدلو ارمان مې په خوب کې پوره شو

د روانې ویالې ترڅنګ دواړه ناست یو

بو ځل هغه په لپه کې اوبه راواخلې او پر ما یې راوشیندي او یو ځل زه

یو بل ته د مینې په خبرو بوخت وو له څه وخت خبرو وروسته مې ورته ووېل ته مې د وجود ساه یې ویې خندل چوپه شوه

ویې وېل ته مې

غږ راباندې وشو او د " ته مې " کلمو وروسته مې څه وانورېدل چې فاطمې راته څه وېل ترور مې هغه خوب له منځه یووړ کوم خوب چې زما لپاره حقیقت وو له ځان نه مې کمپله لرې کړه ولې همداسې په ځای کې کیناستم چې هغې به راته څه وېل

د ته مې ، ته مې کلمه مې ببا،ببا په ذهن کې ګرځېدې
ولې نه پوهېدم چې دا جمله څنګه پوره کړم داسې يې
وېـــل؟
تـــــه مـــــې هـــــم د وجـــــود ســـــاه يـــــې؟
تـــــه مـــــې د ژونـــــد بقـــــا يـــــې ؟
تـــــــــه مـــــــــــې ....؟
ددې جملې د پوره کولو په فکر کې ووم ترور مې راغږ.
کـړ پـاڅيږه لمـونځ قضـا کېـږي څـه سـوچونه وهـې؟
پاڅېدم اودس او لمونځ مې وکړ د لمانځه وروسته مې
هغه خوب ببا راتازه کړ غلی د ترور ترڅنګ ناست ووم
ولې په خيال کې مې د فاطمې سره د وېالې ترڅنګ په
خبـــــــــــــــــرو بوخـــــــــــــــت ووم
تـرور مـې يـو ځـل ببـا لـه خيـالي نـړۍ څخـه راوويستم
ياســــينه تـــــه هـــــم پـــــنځلس کلـــــن شـــــوې
- تـــروري زمـــا د پيدايښـــت نيټـــه مـــو ليکلـــې ؟
- نـه اوه کلـن وې چـې ښوونځی دې شـروع کـړ او درې
ورځـــــې بعـــــد دې نهـــــم ټـــــولګی پيلېـــــږي
- هاهاهـــــا ښـــــه اټکلـــــي حســـــاب دی؟
- هـــو
ورځ تېره شوه ببا هم د فاطمې د ديدن تږی پاتې شوم د
سبا په انتظار ووم سبا هم همداسې وشول په دريمه ورځ

هـــم
د نوي کال په پنځمه ورځ له ترور سره ګډ ښوونځي تـه روان شوم ښوونځي تـه په ننوتو مې لـه ټولګیوالو سره روغبـــړ وکـــړ فرهــــاد وپوښــــتل دا دې تـــرور وه ؟
- هـــو
ننوتو ټولګي تـه څـه ناڅـه ټولګيوال مـو راغلـي ول څـه ناسوب ول ساعتونو خالي وو نو فرهاد هم دا ساعتونو په دې موضـــــــــــــــــــــــوع ډک کـــــــــــــــــــړل
مشره چې په کورسونو کې مو ځانونه دا خل وی ښـه بـه وه چـې دا ریاضـي او کیمیـا او داسـې نـور مضـامین لـه اوسـنه د کـانکور ازمـوینې لپـاره زده کـړو ښــه بــه وي
- فرهاده زه خو مې لـه ترور سره ریاضـي شروع کوم هســــــې هــــــم هغــــــه د ریاضــــــي ښــــــوونکې ده
- څـــــــــووم ټـــــــــولګي تـــــــــه درس ورکـــــــــوي
- یوولســــــــــــــــم او دولســــــــــــــــم ټـــــــــولګي تـــــــــه
- ښـــه
لــــه دې خبــــرو وروســــته یــــې ببــــا راپــــاده کــــړه مشـــــره لـــــه کـــــوم پـــــوهنځي ســـــره مینـــــه لـــــري؟
- لا تراوســــــــه مــــــــې پریکـــــــړه نـــــــه ده کـــــــړې
- نــــه لــــه اوس نــــه هــــدف وټاکــــه بریــــالی کیــــږې
- نــــه کیــــدی شــــي کــــانکور ازموینــــه ورنــــه کــــړم

- هاها نو ببا ښوونځی ته ځله راځې؟
ددې پوښتنې ځواب مې ورنه کړ ترې ومې پوښتل فرهاده ته څه غواړې په راتلوونکي کې شې؟
- یاسینه زه غواړم ډاکټر شم او له طب سره ډېره مینه لرم
- هاهاها افرین ته ډاکټر شه زما به هم درملنه کوې
- هاها خدای دې تا نه ناروغه کوې مشره عجیبه خبرې کوې

په شپږو ساعتونو کې مو یوازې دوه ساعته ډک ول او درس مو ولوست
رخصت شو او له ترور سره مې د کور په لور روان شوم کورته په رسېدو مې د ښوونځي جامې وویستې او ډوډۍ مې وخوړه څه ځنډ وروسته د کور دروازه وټکېده ترور مې راغږ کړ
ورشه یاسینه! وګوره څوک دي
لاړم دروازه مې له غږ کولو پرته خلاصه کړه او د دروازې په خلاصیدو مې هغه ارمان چې له څو ورځو ورته انتظار ووم پوره شو فاطمه وه زه له شرمه د باندې ووتم هغه کور ته ننوته زه هم بېرته کور ته دننه نه شوم
فیسبوک مې خلاص کړ په فیسبوک کې مې یو غزل تر

ستړګو شو چې مطلع يې داسې وه

«ستا په ليدو راباندې بل شان خوشحالي راغلله»
«حس ته مې ستا وجود نه ښکلې خوشبويي راغلله»

غزل مې کاپي کړ او په موبايل کې مې له ځان سره وساته ماسختن له ډوډۍ وروسته لاړم خپلې کوټې ته او موبايل کې مې هغه غزل راوسته او په لوړ غږ مې د ياد غزل په ترنم پيل وکړ

ستا په ليدو راباندې بل شان خوشحالي راغلله
حس ته مې ستا وجود نه ښکلې خوشبويي راغلله
ستا په ليدو ، ستا په ليدو......

په ترنم بوخت ووم يودم د کوټې ور خلاص شو د ور په خلاصېدو مې ترنم بس کړ ومې کتل ترور مې وه ويې خندل او ويې ويل
ياسينه ولې دې ترنم بس کړ شروع کړه خوند يې راکړ
هلته ژر کوه
ځواب مې ورکړ
تروري په موبايل کې مې راډيو چالانه وه

- هاهاها دروغجنه ترور دې په دې خبرو نشې غولولی هیڅ ځواب راسره نه وه سر مې ښکته نیولی ؤ او د ګوتو تقونه مې ویستل
په موبایل کې مې زنګ چالان کړ په دروغو مې غوږ ته کړ خبرې مې شروع کړې
سلام فرهاده ځنګه یې ؟
ښه د پښتو کتاب دې ښایې ؟ هو هغه له ماسره پاتې شوی ښه در ووتم
موبایل مې جیب ته کړ ترور مې راته ووېل چېرته ځې په دې شپې کې ؟
- ترورې د باندې مې ټولګیوال ولاړ دی او پښتو کتاب یې له ماسره پاتې
- خو سبا به یې ورکړې
- وېل یې چې نن شپې ته درس وایم
- ښه ژر راشې

له بکسې نه مې کتاب راوویست ترور مې راغږ کړ
ته راوړه دا کتاب
کتاب مې ورکړ او ویې وېل دا خو د علوم دیني کتاب دی

- وای ترورې په عجله مې راواخیست ومې نه کوت

ژر مې د پښتو کتاب راوویست د باندې ووتم د دوکانونو خواته لاړم دوکانونه بند ول تقریباً نیم ساعت مې د باندې تېر کړ موبایل ته مې زنګ راغی ترور مې وه راته ویې ویل ځه شوې ژر راځه
- دا ده دروازې سره یم ترورې
په کوټه کې مې څوک ونه موندل په فکر کې شوم که کتاب ځان سره وېسم ترور مې شکي کیږي کتاب مې د تیږو په منځ کې پټ کړ او کور ته ننوتم کور ته د ننوتو سره سم د خوب کوټې ته لاړم
په توشکه پرېوتم ګوشکۍ مې په غوږو کې کېښوې او د کرن خان هغه سندره چې وایي

زه یې پیدا کړم ارماني
ته یې ارمان پیدا کړې ....

چالانه کړه سندره مې خو،خو ځله واورېده په ځان نه ووم پوی ویده شوی ووم سهار چې راپاڅېدم له لمونځ کولو وروسته مې له بکسې نه سپینه پاڼه راواخیسته په

پـــــــانې کـــــــــې مــــــــــې وليکـــــــــل

" ته مې د وجود ساه يې بې له تا مې ژوند داسې دی لکه زه چې د خوښـی په نوم څـه نـه پيژنم تـا سره مينـه لـرم مينــې"

پاڼه مې په جيب کې کېښوده او ددې په تمـه ووم چـې ژر غرمه شي او ياد ليک مې ميني ته ورسوم ساعت تـه مـې وکتل د ښوونځي وخـت تـه نيم ساعت پـاتې وو پاڅېدم د ښوونځي جامې مې په تن کړې هنداري تـه ودرېدم ددې پر ځای چې خپل ويښتان اصلاح کړم لـه ځـان سره پـه شـــعر وېلـــو بوخـــت شـــوم او دا بېتونـــه مـــې ويـــل

نـــــــن درتـــــــــه د زړه خبـــــــــره کړمـــــــــه زه
صــــبر تـــــه مغـــــروره راتــــــه څــــــه وايـــــې ؟

تــــا کــــــه مـــــې د ليــــک ځـــواب راوانســـــتو
بيــــا بـــــه راپســـــې دعـــــا پـــــه خولـــــه وايـــــې
....
....

یاد بېتونه مې په خوله جاري وول یودم کوټې ته مې ترور راننوته او په غوصه یې وویل
څو بجې دي ها؟
څو ځله مې غږ وکړ هیڅ په خبره نه پوهېږې
- تروري پام مې نه دی شوی
- هاهاها خفه نشې راځه مئینان همداسې وي
- تروري دا تاسې وایئ هیڅ مو په مطلب نه پوهېږم
- یاسینه زه چې څو څه موده وروسته به پوی شې

د کور نه د ښوونځي لور ته روان شوو ترور مې څو ځلې خبرې راسره پېل کړې خو زه لکه ګونګ هلک ورسره روان ووم خبرې مې نه ورسره کولې له لږ ځند وروسته یې وویل
یاسینه! ترور دې دا خبرې ستا د فکر د بدلولو لپاره کوي
حېران شوم چې ترور مې څه غواړي ؟ ولې بیا ، بیا راته د مئین کلمه کاروي؟ آیا د هغې شک نه دی ورک شوی؟
د لارې په اوږدوالي پوی نشوم او دې پوښتنو ته مې ځوابونه پیدا کول
ومې کتل ښوونځی راورسېد ترور مې د ښوونځي اداري

ته ننوته او زه مې له ټولګيوالو سره په فاپل کې ودرېدم
له څو دقيقو وروسته د ښوونځي يو مشر ښوونکي غږ
وکړ يو څوک راشئ د قرآنکريم تلاوت وکړئ يو هلک
لاړ د قرآنکريم مبارک آيتونه يې تلاوت کړل وروسته
يوه ډله د ملي سرود لپاره لاړه د سرود له ختمېدو
وروسته ښوونکي غږ وکړ څوک غواړي چې شعر
ووايي؟

په لومړي ځل مې ګوته پورته نه کړه په دويم ځل مې
ګوته پورته کړه او د فاپل مخې ته مې ددې بېتونو په
ويلو پيل وکړ

نن درته د زړه خبره کړمه زه
صبر ته مغروره راته څه وايې ؟

تا که مې د ليک ځواب راوانستو
بيا به راپسې دعا په خوله وايې
....
....

د شعر له لوستلو وروسته څه نا څه زده کوونکو چک

،چکې وکړې خو په ښوونکو کې چا تشویق نه کړم پوی شوم چې شعر مې د هېواد ،دین...... په اړه نه وو ځکه يې تشویق نه کړم

په وار د هر صنف زده کوونکو خپلو صنفونو ته حرکت وکړ او ننوتل ماته مې ترور راغږ کړ یاسینه دلته راشه ورغلم ترور مې غوصه ښکارېده پوهېدم چې د څه په اړه يې غوښتې یم راته يې وویل یاسینه دا ځای دداسې شعر ویلو نه دی دا شعرونه بیا په کور کې د هغې بلې شپې په شان ترنم کوه پوی شوې ناهیلۍ روان شوم خپل صنف ته ، صنف ته په ننوتو فرهاده راغږ کړ

وه زما مئینه یاره افرین په دې شعر چې تا د فاپل مخې ته ولوست د فرهاد ملنډو مې تندی نور هم تروش کړ او په څوکۍ کې داسې کیناستم لکه ددوئ ټولو سره چې مې لومړۍ ورځ وي لږ وروسته مو ټولګي ته نګرانه راننوته د حاضرۍ د اخیستلو وروسته يې راغږ کړ یاسینه د فاپل مخې ته دداسې شعرونو ویل ښه نه دي کوښښ کوه چې د هېواد،مور،...... په اړه شعر ووایې

ســمه ده
د ښــوونکې نصــیحت تقریبــاً ډېــر دوام وکــړ زړه مــې
غوښتل چې بې لـه اجازې لـه صنف نـه ووځم د بانـدې
خـــــو فکـــــر تـــــه مـــــې دا خبـــــره راغلـــــه
یاسـینه وزغمــه پــه مینــه کــې ذلــت او دا هــر څــه شــته
. . . .
دې خبرې مې لږه غوصه را سېره کړه پنځـه ساعته تېـر
شول پوائې شپږم ساعت مو پاتې وو شپږم سـاعت مو د
علـوم دینــي مضـمون درلـوده ښـوونکی راننـوت لـه سلام
وروسته یې ووېل زده کوونکو هغه زده کـوونکی ستاسو
ټولګیـوال دی چـې د فاېل مخـې تـه یـې شـعر ولوست؟؟؟
نږدې ټولګیوالو ته مې سر وخوځاوه چې ورته ونه وایئ
خــو یــودم د صـنف لــه اخـرې څـوکۍ نــه غـږ راغـی
هـــــــو ښـــــــوونکېه! هغـــــــه یاســـــــین وو
- یاســـــــــــین کـــــــــــوم یـــــــــــو دی؟
پورتـــه شـــوم او ومـــې وېـــل ښـــوونکېه زه یـــم
ښـــــــوونکي هـــــــم داســـــــې ځـــــــواب راکـــــــړ
څه په وېاړ وایې چې زه یم شعر به هغسې وي کوم چې
تـا ولوسته؟ لـږ شـرم پـه کـار دی غـټ سـړی یـې ....
زما هم په فکر کې د قرآنکریم دا آیات ګرځېده راګرځېده

"اِنّ اللهَ مــــــــــــــع الصّـــــــــــــــــبرِين "

هیڅ مې نه وېل غلی ووم او خپله غوصه مې په یاد آیت سږوله څه ځنډ وروسته د رخصتۍ زنګ ووهل شو خوشحاله شوم له ترور سره مې کورته روان شوم په لاره کې ترور هم راته په نصیحت بوخته وه له لږ مزل وروسته کور ته ورسېدو د ښوونځي جامې مې ووېستې ډوډۍ مې وخوړه لمونځ مې وکړ له لمانځه وروسته مې داســــــــــــــــې دعــــــــــــــــا وكــــــــــــــــړه

"خدایه هغه داسې راباندې مئینه کړې لکه زه چې پرې مئین یم او یاالله نن راته د زمري زړه راکړه چې یاد لیـــــــــــــــــــــــــــــــــــــــک ...."

پورته شوم او لیک مې له جېب نه راوویسته څو ،څو ځلې مې ولوسته

لیک مې لوسته په دې وخت کې د کور دروازه خلاصه شوه له ورسۍ مې د پردې لږه ځنډه کش کړه چې ومې کتل فاطمه وه په لیدلو مې لیک له لاسه ولوېد او زړه مې درزا شروع کړه

کېناستم لږ،لږ مې ځان سم کړ تشناب ته ننوتم مخ او لاس مې ووينځل په تشناب کې مې لږ ځنډ وکړ کله چې راووتم ګورم چې ترور مې په کوټه کې ولاړه ده او په لاسو کې يې سپينه پانه نيولې ده هنداري ته مې وکتل رنګ مې تک زېړ اوښتی وو ووتم له کوټې نه ترور مې راپسې راغږ کړ ياسينه مه خفه کېږه ترور به دې دا ارمان پوره کړي په کور کې تم نشوم ووتم د باندې مازديګر مې د باندې تېر کړ د لمر سترګه ورو ،ورو د غرونو ښکار کېدله زه هم په دې فکر کې ووم چې ماسختن ته به مې ترور ته څه ځواب وايم؟

توره تپاره شوه د خلکو ګڼه ګونه هم کمه شوه د سپېو غپاء مې تر غوږو شوه ما هم ښه وبلله چې کور ته لاړ شم کور ته زړه نا زړه ننوتم خپلې د خوب کوټې ته لاړم په توشکه پرېوتم وروسته مې ترور راغله

له مخ نه يې رانه روجايي پورته کړه او ويې ويل ځنګه ويده يې ياسينه؟ پاڅېږه ډوډۍ وخوره
- تروري لږه تبه مې ده او خواږه مې زړه ته نه کېږي
- ته صبر زه درمل راوړم
ترور مې لاړه درمل يې راوړل درمل ددې په ځای چې خوله ته واچوم جيب ته مې واچول ترور مې راغږ کړ

اوبه پسي وخښنه اوبه مې وخښلې او ياد تمثيل مې په برېالی توګه ترسره کړ ترور مې لاړه له پخلنځي نه يې ميوه راوړه او زما مخې ته يې کېښودله ويې وېل

ياسينه دا وخوره او ويده شه زه دې د شپې احوال اخلم ســمه ده ؟

- نه ترورې د درملو خوړلو وروسته مې لړ،لړ تبه ختمه شـــوه

ترور مې لاړه او ما ټوله شپه په ويښه تېره کړه سهار مې سترګې داسې ښکارېدې لکه چرس چې مې وهلي وي

څو،څو ځلې مې په ليک کې د فاطمې لپاره څه وليکل خو د ليک د ورکولو چل نه راتله ځان مې زړور بللو خو د هغې په مخکې دومره بې زړه ووم چې د هغې په ليدو به رانه لاره ورکه شوه او ليک به مې بېرته له ځان سره کورته راوړ

کال ووت خو ليک مې هغې ته ونشو رسولی د ژمې شپې او ورځې هم رابانـدې د کال په شان تېرېدلې د فاطمې دوئ کډه هم د يخنۍ له امله ننګرهار ته تللې وه ټولګی هم رخصت وو له ما سره تش د هغې يادونه وو ل چې هر چېرته به يې زه بدرګه کولم څو ورځې تېرې

شوې توره تپاره وه برښنا هم نه وه د کوټې د روښنايي لپاره مو ډيوه روښانه وه سترګې مې په ډيوې لړېدلې نيـــــــــــــــــــــــــــــــــــــــولې
او بيا ، بيا به مې د مسلميار دغه بيت له ځان سره لوسته

«زه د ډيـــــــــوې لـــه غمـــه ژاړم دا زمـــا لـــه غمـــه»
«هغـه پـه اور بانـدې سـوځيږي زه دا سـتا لـه غمـه»

ما لـه ځـان سره دا بيت لوسته او تـرور مـې راغبږ کړ افرين ياسينه کوشش وکړه همداسـې پـه اذکـارو دې ژبـه روږدې کـــړې
د ترور ددې خبرې اورېدو وروسته خندا راغله خو ځان مې کنټرول کړ او هغه راباندې پوی نشوه زنـګ راغـی چې ومې کوت فرهاد وو
وېل مې که زما د حال د پوښتنې لپاره يې زنګ کړی خو داسې نه وه وېل يې چې سبا اطلاعنامې ورکوي ښوونځي ته وختـي راشـه ډوډی مـې وخـوړه لمونځ نـه وروسته د خوب ځای کې پرېوتم غوښتل مې چې وختي ويده شم چې سهار وختي پاځېږم خوب نه راتله او د فاطمې خيالاتو کې ډوب ووم څه ځنډ وروسته په ځان نه ووم پوی شوی او ويده شوی وم سهار مې له فرهاد سره

اړیکه ونیوله هغه راغی روغبړ مو سره وکړ ویې
پوښتل
مشره ترور دې نن ښوونځي ته نه ځې ؟
- نه هغې پارچې پرون وېشلې دي په زده کوونکو
- ښه سمه ده
ښوونځي ته ورسېدو اطلاعنامې مو راواخیستې د شیرزم
مقام نه دولسم مقام ته لویدلی ووم خو خواشینی نه ووم
ځکه چې ما یاد کال ټول د فاطمې په خپالاتو کې تېر کړ
کله چې کور ته ننوتم نو ترور مې راڅخه اطلاعنامه
وغوښته ومې نه غوښتل چې له پاېلې مې ترور خبره
شي ځواب مې ورکړ
تروري ښوونکي ته کار پیدا شو او ښوونځي ته رانغی
- هاها یاسینه خوشحاله شوم دروغو کې هم ښه مهارت
لري
په خبرو کې یې راګېر کړم بلاخره مې له جیب څخه د
پاېلې پاڼه راوویستله ترور ته مې ونیوه ترور مې راته
وویل مئینه زه دې له پاېلې خبره یم د فاطمې له برکته د
شیرزم مقام نه دولسم مقام ته ولوېدې بدبخته هغې هم په تا
زړه بایللی نو ته ولې د هغې په اړه دومره فکر کوې ؟
- تروري څوک ښایئ؟
- ستا معشوقه

- نـــه تـــروري داســـې کومـــه خبـــره نـــه ده

د ژمـي شپې ورځـې ،د ښوونځي پـاېلې او د فـاطمې نـه لیـدلو مـې حالـت ډېـر خـراب کـړی وو ورځ بـه مـې پـه خوبونو او شپه به مې د نامتو شاعر تسنیم په کلیـاتو تېـره کړه موسم او هوا لږ ،لږ بـدلون وکـړ د تسـنیم کلیـات هـم څـو پـاڼې پـاتې وو پـه رسـنیو کـې د نـوي کـال اوازې وې دوه جمعـې تېـرې شـوې د لسـم ټـولګي د پېـل ورځ مـو راورسـېده لـه تـرور سـره مـې د ښـوونځي پـه لـور روان شـوم پـه لاره کـې د تـرور نصـیحتونو زړه را تنـګ کـړ غوښتل مـې چې د تـرور څخـه لاره بېلـه کـړم بهانـه مـې ورتـــــــــــــــــــه وکـــــــــــــــــــــړه

تروري زه د ښوونځي لپاره ځینې اړین توکي اخلم تاسـې درځـــــــــــــــــئ زه هــــــــــــــم درځـــــــــــــم

- ســـــمه ده خـــــو ناوختـــــه نــــه کــــړې

- ښـــه

دوکـان تـه ننـوتم پـه دوکـان کـې مـې د ښـوونځي د توکـو پرځـای د موبایـل کـارت واخیسـت کـارت مـې موبایـل تـه جمـــع کـــړ او فرهـــاد تـــه مـــې زنـــګ وکـــړ هغه نه مې ویپوښتل

فرهاده چېرته یې ؟
په خواب کې یې لږ ځنډ وکړ وروسته یې خواب راکړ
مشره زه خو په پارک کې ناست یم ښوونځي ته لاړم
مدیر وېل چې نن درس نشته کور ته لاړ شئ
- ولې زما ترور خو لاړه ښوونځي ته
- مشره د هغې به کور کې زړه تنګ شوی وي
- فرهاده ته ښه یې ؟
- هو ښه یم راځه پارک ته راشه
موبایل مې جېب ته کړ د پارک لور ته روان شوم پارک
ته په ننوتو مې په فرهاد باندې نظر ولږېد ور روان شوم
چې کله ورنږدې شوم ګورم چې د فرهاد له خولې نه د
سګرټو لوږې پورته کیږي او د کرن خان دغه سندره
ورته چالانه ده

څو دانې لونګ راته په جام کې واکوه
ښکلیه ته خپل رنګ راته په جام کې واچوه............

د سلام نه مخکې مې د فرهاد له لاس نه سګرټ ګوزار
کړ او ترڅنګ یې کېناستم حالت یې ښه نه معلومېده
تري ومې پوښتل
څه شوي فرهاده ؟؟

- هيڅ نه دي شوي هسې مې نن شوقي يو دانه راخيستی وو

- فرهاده نن خو به تش سګرټ ووهې که دا پرېښږدې نو بلـــه ورځ بـــه د چرســـو ډک ســـګرټ څکـــې

- ښــــه ســـــمه ده مشـــــره نــــور يــــې نـــه څکـــم

فرهاد مې له لاس نه راونيو او د کور لور ته روان شوو

د جمعـې مبارکــه ورځ وه دروازه وټکېــده لاړم دروازې لورته دروازه مې چې خلاصه کړه چې ومې کتل فرهاد وو په لاسو کې يې د کرکټ توب او بيټ ول لـه ما يې وغوښتل چې لوبې ته ورسره لاړ شم ورسره ومې منله کور ته ننوتم بوټان مې په پښو کړل د کرکټ مېدان تـه روان شوو فرهاد په لوبه کې زما خلاف ودرېده

لوبه پيل شوه لمړی بېټېنګ هغوئ وکړ فرهاد ښه لوبه وکړه په اته اورونو کې يې موږ ته پنځه اتيا منډې هدف راکړ

زموږ وار راورسېد پيل مو ښه وو خو کله چې فرهاد د بـال اچـونې لپـاره راغـی نـو زمـوږ د ټـيم ويکټـې يـې

واخیستې او څه نا څه د منډو پوره کول ستونزمن شول لوبه فرهاد دوئ وګټله دوېمه لوبه مو هم وکړه فرهاد غوښتل درېمه هم وکړي خو ما پرېښود ناوخته ؤ بايد چې د لمانځه لپاره مو تیاری نیولی وی کور ته روان شوو کله چې کور ته ننوتم په ساعت مې سترګې ولړېدې دولس او لس دقيقې وې ترور مې راغږ کړ یاسینه دلته راشه غږ له پخلنځي څخه راغی ورغلم هغې هم د خوړو ډک قابونه راکړل او ويې وېل یاسینه دا د فاطمې دوئ کره وېسه اوس راغلل کېدی شي پخلی یې نه وي کړی د خوړو د قابونو ډک پطنوس مې راواخیست د فاطمې دوئ کور ته روان شوم په لاس کې نیولی پطنوس راته داسې ښکارېده لکه فاطمې ته چې د ګلو ګېډۍ وروړم خوښ ووم وېل مې چې کېدی شي و یې ګورم او هغه دروازې ته راووزي د هغوئ کور ته ورسېدم دروازه مې ؤټکوله څو شېبې وروسته غږ وشو څوی؟

غږ مې سم ونه پیژانده چې څوک به وي ځواب مې ورکړ زه یم یاسین دروازه خلاصه شوه سترګې مې په فاطمې ولړېدې لاسونو مې لړزا شروع کړه وېرېدم چې بیا د مخکې په شان د هغې مخکې رانه پطنوس ونه لوېږي ،ژر مې پطنوس ورکړ کله چې روان شوم نوغږ

يې راپسې وکړ صبر قابونه بېرته درسره وبسه ژر مې دا خبره ورته وکړه

چې وروسته به پسې راشم - نه بېا ځان مه پازابوه ژر يې راوړم

تم شوم څه وخت وروسته راووته غږ يې وکړ ياسينه زموږ د کور قابونه په سامانونو کې ګډوډ شوي دي وروسته به يې وبسې او رښتيا دا پاڼه په پطنوس کې پرته وه دا واخله کيدی شي له تا نه هېره شوې وي .

د نور خبرو کولو جرءت راسره نه وو ژر مې پاڼه راواخيسته په جېب کې مې کېښوده په لاره روان ووم سوچ مې وکړ چې پطنوس کې خو ما هېڅ پاڼه ونه ليده دا پاڼه له کوم ځای نه شوه ؟

ژر مې جېب ته لاس کړ پاڼه مې راوويسته خلاصه مې کړه چې ومې کتل په پاڼه کې ليکل شوي " ياسينه ته خبر يې؟ ډېره درپسې وزورېدم خو،خو ځلې مې هڅه وکړه چې ليک درواستوم خو ومې نشوی کولی په ننګرهار کې مې ټول ژمی ستا له انځور سره په خبرو تېر کړ هغه مې له فيسبوک نه راخيستی وو ستا انځور ته مې ډېر ووېل چې زه درسره ډېره مينه لرم خو خو هغه چوپه خوله وو ځواب يې نه راکوه ته مې د ژوند د بقا سبب يې زما په اړه په کور کې د واده خبرې

رواني دي نو ځکه مې لیک درکړ ومې غوښتل چې خبر دې کړم یاسینه که واده مې د بل چا سره وشو نو ښېا مې جنــازې تــه راشــه والســلام مینــه درســره لــرم ".
د لیک پېل راته خوښي راکړه خو د پای خبرو یې دومره وژړولم لکه یو ماشوم چې په خپلې مور پسې ژاړي یوه مېاشت مې په سوچونو او فکرونو کې تېره کړه نه پوهېدم چې څه وکړم؟

سره غرمه وه د کوڅې په سر کې د فاطمې په انتظار ناست ووم لاس کې مې یو لیک نیولی ؤ چې په هغه لیک کې مې خپله شمېره لیکلې وه سترګې مې د فاطمې دوئ دروازې ته نیولې وې څه ځنډ وروسته هغه له کوره راووته

کوڅه کې مې شاه او مخ ته وکتل څوک مې تر سترګو نه شول زما لپاره د شمېرې ورکولو ښه زمینه وه پاڅېدم ور روان شوم کله چې هغه زما د ترور کور ته تاوه شوه نو غږ مې پسې وکړ چې ودرېږه

فاطمــــه ودرېدلــــه حالــــت یــــې راتــــه ښه نه معلومېده شمېره مې ورکړه او ترې ومې چې زنګ راته وکړي هغه کور ته ننوته او زه لاړم په پارک کې مې د ټکر دې سندرې ته غوږ کېښود

" هغـــــــــه لاړه د بـــــــــل چـــــــا شــــــوه
اې زړګيـــــــــــه اوس کړيـــــــــــږه..........."

ورځ تېره شوه لمر هم ځان پناه کړ توره تېاره شوه په اسمان کې هم ستورو ځانونه راښکاره کړل زه هم کور ته ننوتم د ترور ترخنګ لکه ګونګ هلک کېناستم غلی ناست ووم یودم مې ترور راغږ کړ

یاسینه ډېر وخت کیږي حالت دې راته ښه نه ښکاري ولې څه شوي؟ اوس خو دې معشوقه هم له ننګرهار نــه......
- نــه تــروري داســي کومــه خبــره نــه ده نــه يــم خفــه ډوډۍ مې وخوړه لاړم خپلې کوټې ته له ورسۍ نه مې پرده کش کړه او د فاطمې د زنګ په انتظار کېناستم په تمه ووم خو د هغې زنګ رانغی ساعت ته مې وکتل د شپې بوه بجه وه لږ،لږ راباندې د خوب اثرات راښکاره شول نه مې غوښتل چې ویده شم خو هغه متل دی چې وايـــي

خـــوب چـــې درشـــي بالښـــت نـــه غـــواړي......

ویده شوی ووم سهار چې کله له خوبه راپاځېدم موبایل

مې راواخیست چې ومې کتل د یوې شمېرې نه لس زنګه راغلي دي ځان ته غوصه ووم چې ولې ویده شوی ووم

کال تېر شو له فاطمې سره مې اړیکه ټینګه نه شوه یوازې څو ځلې مې د ترور ترځنګ ولیده خو د خبرو کولو موقع په لاس رانغله وزن مې د ډېرې اندیښنې له کبله کم شوی ؤ، د یوولسم ټولګي مو هم تقریباً یوه نیمه میاشت تېره شوې وه د فرهاد سره به د فکر د بدلون لپاره هره غرمه پارک ته تلم خو د خپلو ستونزو په اړه مې ورته څه نه ویل

غرمه وه د فرهاد د زنګ په انتظار ناست ووم خو زنګ رانغی ساعت ته مې وکتل نیم ساعت له هغه وخت څخه تېر وو په کوم وخت کې چې موږ پارک ته تللو ومې ویل کېدی شي په موبایل کې یې روپۍ یا چارج نه وي ځکه زنګ نه کوي د کور نه ووتم د پارک لور ته روان شوم پارک ته ننوتم پورته روان ووم د ښي اړخ نه مې غوږو ته د کرن خان ددې سندرې غږ راغی چې وایي

"څو داني لونګ راته په جام کې واچوه بسکليه ته خپل رنګ راته په جام کې واچوه..."

ښي اړخ ته مې وکتل چې ګورم فرهاد دی او د چرسو ډک سګرټ يې په لاسو کې او له خولې نه يې لوږي راوځي ، څنګ ته يې ورغلم سګرټ مې ترې واخيست مخکې له دې چې ويې غورځوم ورته ومې ويل فرهاده څه شوله ستا هغه وعده ؟ څه شوه ستا هغه ملګرتيا؟

تا خو خپله آينده جوړوله او ډاکتر کيدلې.......
په غوصه ناک حالت يې وويل

ياسينه سګرټ راکړه نور زه پوهيږم کار مې - ښه سمه ده الله پامان نور دې په خوله د ياسين نامه وانخلې.

سګرټ يې خولې ته کړ او د ملنډې په شکل يې راپسې راغږ کړ
"څوک چې عمل نه لري هسې کدو دی"

ددې جملې په اوريدو مې غوصه نوره هم راوپارېدله هڅه مې شروع کړه چې د فرهاد نامه له زړه نه وباسم کور ته ورسېدم انګړ کې له ترور سره مخ شوم ويې پوښتل
ياسينه څه شوي حالت دې راته ښه نه ښکاري؟
د ډېرې غوصې له امله مې داسې ځواب ورکړ

تروري پرې مې ږده هر وخت مې پوښتې زه ښه يم دومره پوښتنو ته اړتيا نشته
- هاهاها... ياسينه زه هم نه خفه کېږم ځکه چې مئينان تل همداسې غوصه وي

د شپې مې هم خواږه زړه ته نه کېدل لاړم د خوب په ځای کې ناست ووم او د فرهاد دا خبره مې په ذهن کې ګرځېده ،راګرځېده ځوک چې ....

په همدې سوچونو کې ډوب ووم موبايل ته مې زنګ راغی له خيال نه يې راوباستلم شمېره راته ناپېژانده ښکارېده زنګ مې اوکې کړ سلام مې ډالۍ کړ د سلام د ځواب غږ نه راتله ، بودم د ژړا غږ راغی په ژړېدلي حالت يې ووېل

ياسينه فاطمه بم سبا په ما پسې رېباران کور ته راځي نو ته هم سبا چېرته لاړ نشې سبا زما جنازه ده موبايل مې له لاس نه ولوېد او د غم چيغه مې له خولې نه ووته په ژړا سر شوم او اوښکو مې جامې داسې لمدې کړې لکه باران چې د پړي په سر هوارې جامې لمدې کړي

څو شېبې وروسته د کوټې ور خلاص شو ومې کتل ترور مې وه رامنده يې کړه زما په سر يې لاس راکيښود او ويې پوښتل څه شوي ياسينه؟
زه په ژړا سر ووم ترور ته مې ځواب ور نه کړ بيا يې وپوښتل څه شوي ياسينه ووايه؟
ژارمه خاوند مې راويښېږي د هغه د ويښېدو نه مخکې راته ووايه زه درسره مرسته کولی شم

بيا يې پوښتنه وکړه ما بيا ځواب ور نه کړ په څلورم ځل يې په مخ څپېړه راکړه ويې ويل ووايه،ووايه څه شوي ؟
ما پوره ځواب ور نه کړی شو يوازې ومې ويل ترورې فاطمه
- څه شوي په فاطمې؟ ژړا بس کړه هر څه راته پاک،پاک ووايه هله

له سترګو نه مې اوښکې وچې کړې او په بنده ، بنده لهجه مې ورته وويل

ترورې په فا،فا، فاطمې پسې سبا ربباران راځي او فاطمې راته زنګ کړی وو هغې ويل چې سبا مې جنازې ته راشه

تــــــروري خبــــــر دی یــــــو کــــــار وکــــــړئ
- یاسینه دا کار ناشونی دی ته کوښښ وکړه فاطمه له
زړه نه وباسې د هغې پلار د هغې په مقابل کې ولور
اخلي او د هغوئ ولور هم پنځه ، شپږ لکه افغانی دی
زما معاش هم اوو زره روپۍ دی او د خاوند مې هم
همـــدومره نــو مــوږ هــم دا روپـــۍ نشـــو ورکـــولی
- نه تروري زړه له زړه نه ووځي دا پیسې زه پیدا
کوم اېران ته ځم د کار لپاره خو تاسې به حتماً سبا د
هغوئ کور تـه ددې موضـوع لپـاره ورځـئ سمه ده؟
- ښه سمه ده یاسینه ته اوس آرام وکړه سبا موږ ورځو
حتمــاً

ترور مې لاړه له پخلنځي نه يې لږه مېوه راوړله او راته
ویــــــې وېـــــل یاســــینه دا وخـــــوره او ویـــــده شــــه
- ښـــــــــــــــــــــــــــــــه ســـــــــــــــــــــــــــــــمه ده
هغه لاړه او زه په ځای کې همداسې ویښ ناست ووم د
شپې شاوخوا دوه بجې وې پورته شوم له الماری نه مې
بوه سپینه پاڼه او قلم راواخیست ومې غوښتل د زړه له
درد ډکه بو غزل جوړ کړم قلم مې ګوتو کې ونیو او په
ســپینه پاڼــه مـــې د غـــزل مطلـــع داســـې ولیکلـــه

"فــــــرهاد خـــــو لاړو پـــــه نشـــــو ســـــر شـــــو"
"او یاســــــین لاړ پــــــه شـــــوګیرو ســـــر شـــــو"

ددې بېت له لیکلو وروسته مې قلم کېښود او د ولور لپاره د پیسو پیدا کولو په فکر کې شوم چې دومره روپۍ به لـه کومـه ځاېـه پیـدا کـوم؟ د تـرور دوئ مـې هـم اقتصـادي وضعه ښه نه ده

د ولور کلمه مې په ذهن کې ښکته ،پورتـه کېدلـه بېرتـه مې قلم راواخیست او په پاڼه کې مې د هغه بېت وروسته داســـــــــــــــــــــــــې ولیکـــــــــــــــــــــــــــــل

" د فـــاطمې پـــلار خـــو دې خـــدای مـــړ کـــړي "
" ځکـــــــــه چـــې دی پـــه ولـــورو ســـر شـــو "

په سوچونو کې ډوب ووم یودم د چرګ بـانګي لـه خېالي نړۍ څخه راوباستلم څه ځنډ وروسته په جوماتونو کـې د سهار لمانځه اذانونه وشول پاڅېدم اودس مې وکړ او هوډ مې وکړ چې جومات تـه لاړ شم خو پاتې شوم ومـې نـه غوښتل چې ترور مې راباندې خبره شي چې یاسین تولـه شپه په ویښه تېره کړې ده لمونځ مې په کور کې وکړ او

د لمانځــــه نــــه وروســـــته مـــې داســـې دعــــا وكـــړه

ربـــــــه زمـــــا دغــــــه ارمـــــــان..............

لږ وخت وروسته د لمر سترګه راښکاره شوه ترور مې ماته چای تيار کړ او هغوئ دواړه د فاطمې دوئ کره لاړل

څه کم پوولس بجې وې چې بېرته کور ته راغلل د راننوتو سره سم مې ترور ته ووېل

تروري زما کوټې ته راشه لږ کار درسره لرم هغه راغله پوښتنه مې ترې وکړه تروري د فاطمې پلار څه وېـــل ؟
- ياسينه زوېه د فاطمې پلار دې الله خوشحال کړي خبره يــــــــــــــــــــــــــــــــــې ومنلـــه
خوښ شوم څو شيبې مې د پوښتنو لړۍ وځنډوله بيا مې پوښـــــــــــــتنه تـــــــــــــري وكـــــــــــــــړه
تـــــروري هغـــــه څـــــه وېـــل ولـــــور نـــــه غـــــواړي ؟
هغه چوپه خوله ولاړه وه بيا مې ورته ووېل تروري زما پوښـــــــــــــتنه مـــــــــــــــو وانورېـــــــــــــــــده ؟
ځواب يې راکړ

یاسینه

د فاطمې پلار وېل چې تاسې باېد له کوژدې نه مخکې ماته نیمې پیسې راکړئ وېل یې چې تاسې غوندې خلک مور سره دوستي نشي کولای

ددې خبرې په اورېدو مې غوصه راوپارېدله خو غوصه مې بې ځایه وه زه مجبور ووم چې د فاطمې ژوند وژغورم

څو ورځې مې په خواشینۍ او خفګان کې تېرې کړې اېران ته د تللو هوډ مې وکړ د غرمې شاوخوا درې بجې وې چې له قاچاق وړونکي سره مې خبرې وکړې هغه راته ووېل درې ورځې وروسته موږ پوه ډله لیږو که غواړې راځه چې له دوئ سره دې ولیږم

ما هم ورسره ومنله لاړم کور ته له ترور سره مې خبره شریکه کړه ترور مې پودم په ژړا شوه خو بله د حل لاره نه وه په سبا مې ترور لاړه او خپله د سرو زرو ګوتمۍ یې وپلورله په ماسختن کې مې د فاطمې لپاره په لیک کې ولیکل

" مينې ته مه خفه کېږه زه بېرته رادرومم انشاءالله چې خوشحاله ژوند به ولرو زه به مې له ترور نه هر وخت ســــــــــــــــــــــــــــــــتا........."

شپه تېره شوه سهار له چای څښلو وروسته ښوونځي ته لاړم له ټولګیوالو سره د مخه ښې لپاره خو فرهاد مې تر سترګو نه شو له پوه ټولګیوال څخه مې وپوښتل فرهـــــــــــــــاد چېرتــــــــــــــــــــه دی؟
ځواب یې راکړ یاسینه فرهاد نه چرسي یاسینه د هغه پوښتنه له ما نه مه کوه سمه ده؟

-سمه ده ښه ....

له ټولګیوالو سره مې مخه ښه وکړه هغوئ په ما پسې او ما په هغوئ پسې ژړل له ټولګي نه چې راووتم یو ځل د هدیرې خواته لاړم او د پلار او مور د قبرونو ترڅنګ کېناستم او ښه مې وژړل کور ته مې د مور او پلار د قبرونو نه حرکت نه شو کولی توره تیاره شوه او وېرې راسره مرسته وکړه چې کور ته لاړ شم

کور ته ننوتم خپلې کوټې ته لاړم د سفر توکي مې په بکسه کې واچول په پاڼه کې مې د ترور د موبایل شمېره ولیکله هغه مې هم کېښوده لاړم د ترور ترڅنګ کېناستم

خواشـينې ښـکارېده لـه صـندق نـه يـې لـس زره روپـۍ راواخيستې او ماته يې راکړې د ډوډۍ خوړولو وروسته ويده شوم سهار وختي پاڅېدم لمونځ مې وکړ د سفر دعا مـې وکـړه چـای مـې وڅکـه او هغـه ليـک مـې تـرور تـه ورکړ چې فاطمې ته يې ورسوي بکسـه مـې پـه شـاه کـړه او د دروازې لور ته روان شوم تـرور او د تـرور خاونـد مې هم راسره روان شول د ترور په لاس کې مې د اوبـو ډک جام ښکارېده د ترور خاوند سره مې مخـه ښـه وکـړه تـــــرور مــــې پـــــه تنـــــدي ښـــــکل کـــــړم او د باندې روان شوم د حرکت سره سم مـې د تـرور لـه خولې نـه داسـې د وېر چيغـه ووتـه چـې ماتـه يـې هم ژړا راوسـته اوبـه يـې راپسـې وشـيندلې او لـه دروازې نـه يـې سر راوويست زه يې د کوڅې تر سر پورې تعقيب کړم له يو ساعت سفر وروسته د قاچاق وړونکي موټر خواتـه ورسېدم موټر ته پورته شوم څه څنډ وروسته يـې حرکت وکړ شپه مو نيمروز ته ورسوله وروسته لـه درې ورځـو د تـهران ښار تـه ورسېدم هلتـه د کـار پـه لټـه کـې شـوم پـه يوې فابريکې کې مې کـار وموند د فابريکې خاونـد راتـه ښـه سـړی ښـکارېده خـو ډېـری کـارکوونکي يـې پـه نشـو روږدي ول مجبـوري دې تـه نـه پرېښـودلم چـې پـه کـار پسې وګرځم کار مې پيل کړ څو ورځـې وروسته مـې لـه

تـرور سـره اړيكـه ونيولـه هغـه زمـا زه د هغـې د غبږ پـه اوربېدو خوشحاله شوم د فـاطمې پوښتنه مـې تـرې وكړه ځواب يې راكړ چې ښـه ده پـه ځنـګ كـې مـې ناسـته ده راغلـــــــې ده د درس لپـــــــاره غـــــــبږ دې اورې

د كـار ډېروالـي دې تـه نـه پرېښـودلم چـې ډېـرې خبـرې وكړم له ترور سره مې مخه ښه وكړه د فابريكې پـه كـار بوخـت شـوم مياشـتې تېـرې شـوې خـوښ ووم څـه نـا څـه روپۍ مې لاسته راغلې راتلوونكى ژوند راتـه لـه خوښـۍ ډک ښـكارېده پـه ايـران كـې مـې دوه كالـه پـوره شـول لـه تـرور سـره مـې اړيكـه ونيولـه پـه غبږ كـې يـې بـدلون ښكارېده ترې ومې پوښتل ترورې ناروغـه يـې كـه څنګـه دې غــــــــــــــبږ بــــــــــــــدل دى؟
ځـــــــــــــــواب يـــــــــــــــې راكـــــــــــــــړ
نـه ياسـينه بېګـاه مـې لـږ پـه سـتوني درد وو اوس ښـه يـم
- ښـــــــــــــه فاطمـــــــــــــه څنګــــــــــــــه ده ؟
- ښـــــــــــــــــه ده هغـــــــــــــــــه هـــــــــــــــــم
- ښه ورتـه ووايـه چـې انديښـنه مـه كـوه زه هم يـوه مياشـت وروســــــــــــــــــــته درځـــــــــــــــــــم
- ســـــمه ده ياســـــينه الله دې پـــــه خېـــــر راولـــــه

اړيکه مې له خدای پامانۍ وروسته پرې کړه لاړم فابريکې ته د کار وروستۍ ورځې مې هم هلته تېرې کړې پنځه ويشت ورځې تېرې شوې د فابريکې له مالک سره مې حساب خلاص کړ او بازار ته لاړم

هلته مې د فاطمې لپاره يو لاسي سور ساعت واخيست چې د ستنو په ځای کې يې په انګليسي ژبه ليکل شوي وو "تاسره مينه لرم " ترور ته مې پوه د سرو زرو ګوتمۍ او د ترور خاوند ته مې په تور رنګ کې ښکلي بوټان وپېرل

درې ورې ورځې مې د تهران په پارکونو کې په ډار،ډار چکر ووهلو وبرېدم چې پوليس مې ونه نيسي په سبا ورځ هوايي ډګر ته لاړم څه ځنډ وروسته د حامد کرزي هوايي ډګر کې ښکته شوم موټر مې دربس کړ په موټر کې هم دا سندره چالانه وه

" کور يې زمونږ وطنه مور يې زمونږ......"

سندره ته مې په خورا مينه غوږ ايښی وو نيم ساعت وروسته د ترور د کور کوڅې ته ورسېدم په کوڅه کې د فاطمې دوئ د کور مخې ته د خلکو ګڼه ګونه زياته وه

ومـې غوښتل پوښتنه وکړم چې دلتـه څـه خبره ده خو د وجـود سـتړیا مـې پرېنښـودم چـې لـه چـا نـه پـه دې اړه پوښتنه وکړم

له موټر نه ښکته شوم دروازه مې وټکوله د ترور خاوند مـې راووت یوبـل تـه مـو غـاړې ورکـړه کـور تـه ننوتـو کېناستم اوبه مې وڅکلې څـو شـېبې وروسته مـې د تـرور لــــه خاونــــد نــــه وپوښــــتل تــــرور مــــې چېرتــــه ده ؟ راته ویې وېل یاسینه هغه تللې د کوڅې یو سپین ږیرى مـــــــــــــــــــــــــړ وو هلتـــــــــــــــــــــــه تللـــــــــــــــــــــــې

- تـــــــــــــه نـــــــــــــه یـــــــــــــې ورغلـــــــــــــى؟

- زه اوس ورتلـــــــــــــم هغـــــــــــــه تـــــــــــــه راغلـــــــــــــې

- ښــه ســمه ده

لاړم خپلـې مخکینـۍ کـوټې تـه هـر څـه همغسـې مـنظم ایښـودل شـوي وو د المـارۍ نـه مـې د خاطـاتراتو کتابچـه راواخیسته ټولې لیکنې مې ولوستلې هره لیکنه لـه درد او غم نه ډکه وه کله چې لیکنې ختمې شوې نو پـه ورپسـې پاڼـــــــــــــــه کـــــــــــــــې مـــــــــــــــې ولیکـــــــــــــــل

" د غـــم نـــه وروســـته حتمـــاً خوشـــحالي شـــته "

دا لیکنه مې خپل ژوند ته په کتو ولیکله په خپلې کوټې کې مې دوه ساعته تېر کړل کتابچه مې الماری کې کېښوده تشناب ته ننوتم مخ او لاس مې ووینځل په هنداره کې مې ویښتان سمول په دې وخت کې د کور دروازه خلاصه شوه ومې کتل ترور مې وه ژر مې ځان د کټ لاندې پټ کړ ومې غوښتل لږه ټوکه ورسره وکړم ترور مې کوټې ته راننوته وروستې یې غږ وکړ خاونده دلته خو یاسین نشته د ترور د مېره غږ مې تر غوږو شو چې زما ترور ته یې وېل نه پوهېږم لږ مخکې خو همدلته وو د پیشو غږ مې له خولې نه وباسته یودم مې ترور راغږ کړ پشې ،پشې له ځان سره وغږېده

دا څه قسم پیشو یې چې نه راووځې د کټ له ببخ نه یې پوښ کش کړ او زه یې ولیدم او په موسکې حالت یې ووېل

راووځه لېونېه!

اوس به مې په جارو وهلی وې د کټ له بېښ نه راووتم ترور مې په ټنډه ښکل کړم او لاړه چای یې راوړ په کیسو مو پیل وکړ ما مې د ترور پوښتنې ځوابولې هغې زما له یو بل نه مو ډېرې پوښتنې وکړې پوهېدم چې نور پوښتنه کول ښه نه دي خو ما ورته ووېل تروړې سبا به

نو د فاطمې له پلار سره زما د کوژدې په اړه غږېږئ کنه؟

- نه یاسینه سبا نه کیږي یو څو ورځې وروسته به ورشو ته به هم لېږ آرام وکړي

- هاها سمه ده ټوکه مې وکړه

جمعه تېره شوه فاطمه مې تر سترګو نه شوه په ببګاه کې مې ترور ته بېا د کوژدې په اړه خبره وربېاده کړه ببا یې وویل یاسینه سبا مو په ښوونځي کې یوه غونډه ده نو سبا هم نه کیږي بله ورځ به ګورو

حېران ووم چې څه خبره ده مخکې مې چې ترور وخت درلود پیسې مې نه درلودلې او اوس چې پیسې راسره شته له دوئ سره وخت نشته

په موبایل کې په ګېم بوخت ووم شاوخوا درې نیمې بجې وې چې د کور دروازه وټکېده ترور مې راته وویل ورشه یاسینه وګوره چې څوک دي

لاړم دروازه مې خلاصه کړه د باندې د فاطمې ورور ولاړ وو په لاس کې یې

یوه خالته نیولې وه ورنږدې شوم روغبړ مو سره وکړ بنه راغلاست یې راته وویل خالتې ته یې لاس کړ او یو کارت یې ترې راواخیست

کارت راته د ختم ښکارېده پوښتنه مې ښه ونه بلله چې وپوښتم د چا ختم دی؟

د چاي څښلو غوښتنه مې ترې وکړه ویې وېل

نه مننه زه باید لاړ شم او دا کارتونه وویشم ننوتم کور ته په انګړ کې مې کارت خلاص کړ چې ومې کتل

په کارت کې لیکل شوي

(مرحومه د حاجي ....)

کارت مې له لاس نه ولوېد او زه هم وریسې په ځمکه ولوېدم په ځان نه ووم پوی کله چې مې سترګې خلاصې کړې او حالت مې ښه شو ګورم چې په روغتون کې یم لاړو کور ته شپه تېره شوه سهار وختي مې وختي مې خپلې راوړې پیسې راواخیستې او له کور نه ووتم له دوکان نه مې یو قوتی سګرټ راواخیستل او پارک کې مې وڅکل څو میاشتې وروسته د فاطمې د جدایی دلاسه په پوډرو روږدی شوم تقریباً اوو نیم کاله مې د پوډرو نشه وکړه وروسته مې ترور د درملنې لپاره یو روغتون ته بوتوم یو څو میاشتې په روغتون کې بستر ووم کله چې مې درملنه خلاصه شوه او په حال راغلم نو زما

خواته یو ډاکټر راغی چې عمر یې برابر غونډې وو په اوږې یې لاس راکېښود او ویې ویل مشره ! دادی ته اوس روغ رمټ شوې او له دې وروسته به تاته خلک پوډري نه بلکې یاسین وایي.

د هغه ددې خبرو په اورېدلو شکي شوم چې هغه زما نوم څنګه زده کړ؟ او د مشر کلمه یې څنګه راته وکاروله؟ دا کلمه خو ماته یوازې فرهاد کاروله تري ومې پوښتل ډاکټر صاحب کولی شې زما دوه پوښتنې ځواب کړې ؟
- کومې پوښتنې ؟
- لومړی دا چې زما نوم دې له کومه زده کړ؟ او بله دا چې ولې مو راته د مشر کلمه وکاروله؟
- هاهاها... مشره ته لومړی پاڅه غاړی راکړه بیا دې پوښتنې ځوابوم
بې له کوم ځنډ نه پاڅېدم او په غېږه کې یې کلک ونیولم هغه بودم په ژړا شروع وکړه په ژړېدلي حالت یې وویل

یاسینه زه فرهاد یم ستا هغه تولګېوال خبرې یې ژړا بندې کړې
ددې خبرې په اورېدو مې د خوشحالئ حس وکړ او یو

ځل بیا ورغاړې وتم څو شیبې مو یو بل همداسې په غیږه کلک ....

د څه خبرو وروسته مې ورته ووېل

فرهاده زه باید اوس لاړ شم له ترور دوئ سره مې بیا حتماً سره ګورو انشاءالله له لاس نه یې کلک ونیولم او ویې وېل نه یاسینه نن شپه به زما مېلمه کېږې نن رانه هیڅ چېرته نشې تللی ماښام شو فرهاد سره لاړم د هغوئ کورته د ماسختن ډوډی مو وخوړه وروسته یې چای راوړ د چای نه یې دوه پیالې ډکې کړې او زما ترخنګ کیناست ویې وېل ښه،ښه یاسینه اوس دا راته ووایه چې په پوهړو څنګه روږدی شوی وې ؟
کیسه مې په لنډو،لنډو، کې ورته وکړه د کیسې د ختمیدو نه وروسته لاړ تازه چای یې راوړ ټوکې یې شروع کړې ژر مې د ټوکو لړی ور ختمه کړه او ورته ومې وېل

فرهاده اوس ته راته ووایه چې ته څنګه ډاکټر شوې؟
- هاها... د خپلو خبرو غچ اخلې که څنګه ؟
- نه فرهاده غواړم ستا د بریا په راز پوی شم فرهاد خبره یو خوا او بل خوا وړله بیا مې پوښتنه ترینه

وکړه بېا يې ځواب رانه کړ بېا مې ترې وپوښتل ويې
وېل
ياسينه زه مې د مېرمنې له کبله ډاکټر شوم
- هغه څنګه ؟
- کيسه اوږده ده خو په لنډو کې به يې درته ووايم
- سمه ده

- ياسينه داسې چل وو چې زه په يوې جينۍ باندې مئين شوم هغه وخت پرې مئين شوم په کوم وخت کې چې مې تا سره شخړه کړې وه ، په پانه کې مې ورته څه خبرې وليکلې خو کله مې چې ليک ورکړ خيرې يې کړ او ويې وېل زه له هغه چا سره مينه نه کوم چې نشه يې توکي استعمالوي وروسته مې نشه پرېښودله وروسته له خبرو اترو مې ترې د کوژدې کولو غوښتنه وکړه ويې وېل چې کله دې پوهنتون شروع کړ نو بېا به کوژده کوو لاړم په يو خصوصي پوهنتون کې مې د طب پوهنځی شروع کړ د کوژدې لپاره مې مور او پلار ورولېږل کوژدې نه مخکې يې يو بل شرط هم په موږ کېښود چې واده به له دندې پيدا کولو وروسته کوم شرط مو ورسره ومنلو دا چې کله مې دنده پيدا کړه نو واده مې وکړ نو ياسينه نن مې چې ژوند له خوشحاليو نه ډک دی

دا مې د هغې مینې برکت دی کومه مینه چې مې اوس مېرمنـــه

ده

نو ملګرېـه! دادی اوس زمـا ژونـد وګـوره او د فرهـاد ، هغه ته خلک د ډاکټر او ماته خلـک د پوډري نامـه اخلـي

- یاسینه! ته اوس هم ورټېا لرې کوښښ وکړه تېر یادونه دې هېر کړې

بېرتـــــه لـــــه ســـــره نـــــه ژونـــــد پیـــــل کـــــړه•

« پای »

Download from:aghalibrary.com